

Căminul creștin

Căminul creștin - Capitolul 1

Importanța, menirea divină și caracteristicile căminului creștin

Ce gânduri și sentimente plăcute sunt trezite în inimi și cum sunt atinse corzile inimii unui om atunci când se rostește cuvântul: „cămin“! Pentru cei care au avut privilegiul minunat să crească într-o familie în care Dumnezeu a fost onorat și recunoscut drept Cap al casei, amintirea legată de „căminul creștin“ este cu atât mai prețioasă!

Instituit de Dumnezeu

Familia a fost instituită de Dumnezeu potrivit planului Său referitor la omenire. Atunci când Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva și i-a unit în legătura sfântă a căsătoriei, poruncindu-le să fie roditori, să se înmulțească și să umple pământul, El instituia cea dintâi familie, cel dintâi cămin (Geneza 1.27, 28).

Unitatea familiei este elementul pe care se întemeiază întreaga structură socială a omenirii, iar casa, locul în care locuiește familia, fie că este vorba de o colibă, fie de un palat, constituie fortăreața și mijlocul de apărare a comunității respective. Adesea este spus: „Căminul este bastionul națiunii.“ Pe el se sprijină întreaga structură a civilizației. Dacă fundamentul este bun, și națiunea o duce bine, pentru că națiunea nu este altceva decât un ansamblu de indivizi strâns uniți prin relații de familie. Importanța căminului și a vieții de familie, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, este deci evidentă.

Abaterea de la ordinea lui Dumnezeu

Trăim zile în care principiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt date deoparte, iar dezordinea și corupția abundă. Așa este întotdeauna când omul se îndepărtează de ordinea lui Dumnezeu.

Concubinajul, infidelitatea, divorțul și toate formele de voință proprie nenorocesc familiile și căminele. Accentul cade tot mai mult pe națiune, pe masa de oameni, iar indivizii și familiile sunt trecute pe plan secundar. De aceea este foarte important ca atenția noastră să se concentreze pe principiile lui Dumnezeu și pe planurile Lui pentru noi, ca nu cumva să fim atrași de curentul din jurul nostru și să falimentăm în ce privește menținerea căminului creștin.

Însemnătatea căminului creștin

Căminul nu este, în mod simplu, un loc în care mâncăm și dormim, ci este locul în care sunt cunoscute și savurate dragostea familială, fericirea vieții de familie, odihna, pacea și protecția în fața unei lumi rele. Decisiv nu este arhitectura frumoasă sau mobila prețioasă, ci fericirea, afecțiunea și dragostea care se găsesc în sanctuarul căminului dăruit de Dumnezeu.

El nu este mobilă și cărți și lucruri, Sau picturi agățate pe pereți; Nu este nici păsări care stau în colivii, Deși ele pot cânta fermecător. Este râsul care umple camerele, Este zâmbetul de pe fața mamei și bucuria din ochii celor mici; Este dragostea noastră unul pentru altul, Manifestată cu toată gingașia. Acesta este căminul spre care tânjim cu toții. (Poezie engleză)

Într-o lume a păcatului și a răzvrătirii, căminul reprezintă un cadou deosebit al harului pentru omenire din mâna Dumnezeului-Creator, cel plin de îndurare. El a dăruit prin cămin un echilibru folositor, un loc de refugiu în mijlocul tulburărilor și necazurilor din această lume zbuciumată. Locul în care se dezvoltă plăcute legături de familie, constituie adăpostul oferit de un Dumnezeu în fața furtunilor și a dificultăților vieții, în fața puterii directe a lui satan, în această lume rea.

Ce privilegiu, ca într-o astfel de lume să poți avea, în sânul familiei, tandre afecțiuni naturale, pe care Dumnezeu le-a așezat în ființa umană! În acest fel, prin îngrijirea reciprocă dintre membrii familiei și prin exercitarea în mod practic a jertfirii de sine, egoismul detestabil al inimii omenești naturale poate fi împiedicat și înfrânt. Relațiile de familie solicită ascultare și dragoste, precum și supunerea zi de zi a unuia față de celălalt; tocmai aceste caracteristici contrabalansează în mod folositor voința proprie și neascultarea.

Familia creștină

Familia creștină în care ambii părinți aparțin Domnului este infinit mai mult decât un adăpost și un refugiu împotriva răului. Este un sanctuar în mijlocul unei lumi lipsite de Dumnezeu și de Hristos, în care sufletele prețioase ale copiilor sunt păzite de influențele ei întinate. Căminul creștin este un adăpost sfânt în care Dumnezeu și Hristosul Său sunt recunoscuți, unde Duhul Lui locuiește, unde Cuvântul Său strălucește ca lampă și lumină a casei și unde Evanghelia indică mereu tuturor calea către cer.

Cineva a spus cu privire la acest subiect: „Căminul este locul scump al sentimentelor plăcute, în care inima este atrasă în legături pe care Dumnezeu însuși le-a format și care, prin afecțiuni tandre, ne păzește de pofte și voință proprie (încăpățănare). Iar aceste lucruri, dacă se dezvoltă în mod corect, au o putere care, în ciuda păcatului și a dezordinii, trezește conștiința și angajează inima, păzind-o de rău și de puterea directă a lui satan.“

Deși păcatul a intrat în lume și a întinat totul, introducerea lui Hristos în relațiile de familie face ca ele să devină un domeniu de acțiune al harului și manifestarea activă a vieții divine pe care o avem în Hristos, astfel că smerenia, tandrețea, ajutorul reciproc și spiritul de sacrificiu, exercitate în mijlocul dificultăților și al întristărilor pe care păcatul le-a pricinuit, conferă acestor relații de familie un farmec și o profunzime mai mare decât cea care ar fi putut fi cunoscută în starea de inocență, în Eden. Adevăratul cămin creștin este locul unde Domnului Îi este

acordată poziția care îi revine și unde fiecare membru al familiei contribuie la menținerea armoniei divine, potrivit gândurilor și planurilor lui Dumnezeu. Acesta este locul în care dragostea lui Dumnezeu este cunoscută și turnată în inimi, ea fiind cea care domnește într-un astfel de cămin. Aici Cuvântul lui Dumnezeu este citit și practicat, deși poate în multă slăbiciune, iar rugăciunea și laudele sunt prezente. Aici se simte ceva din atmosfera cerească și, ca și în cazul copiilor lui Israel din vechime, astfel de case au lumină cerească în locuințele lor, în timp ce totul în jur este întuneric (Exod 10.23). Orice adevărat cămin creștin reflectă ceva din Casa cerească spre care călătorim, putând fi ușor deosebită de celelalte case care nu sunt luminate de Hristos, care este Lumina oamenilor.

Cuvântul lui Dumnezeu ca punct central

În Deuteronom 11.18-21, Dumnezeu ne arată ce vrea El să vadă în fiecare casă a celor ce sunt ai Săi. El dorește ca părinții să păstreze Cuvântul Său în inimi și să-l lege ca un semn la mâinile lor. Ei trebuie să-i învețe Cuvântul pe copiii lor într-un mod continuu, să-l scrie pe ușorii casei și pe porți. Dacă fac așa, le este dată promisiunea că zilele le vor fi înmulțite și că acestea vor fi „cât zilele cerurilor deasupra pământului”. În acest fel este binecuvântată adevărata casă creștină, unde Cuvântul lui Dumnezeu este iubit, urmat și unde i se dă locul corespunzător. O astfel de casă, unde toți doresc să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu și pentru gloria Domnului, este o fărâma de cer pe pământ. Cititorule, este casa ta în felul acesta? Dacă nu, care este motivul?

Însă această stare fericită este posibilă numai acolo unde prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu constituie comoara cea mai de preț a părinților, iar casele sunt guvernate după principiile lui. Atunci Cuvântul lui Dumnezeu va fi văzut în mod practic pe ușorii ușii și pe porți, iar copiii vor fi educați potrivit rânduielilor lui și vor umbla pe calea adevărului. Dacă părinții nu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu și nu umblă conform acestuia, cum s-ar putea aștepta să-i vadă pe copiii lor iubind Cuvântul și ascultând de el?

Anumite părți din Cuvântul lui Dumnezeu erau așezate în mod literal pe uși și pe porți și erau legate la mâini de israeliții temători de Dumnezeu. Este un lucru binecuvântat să vedem același lucru astăzi în casele creștinilor, sub forma unor versete din Scriptură. Este un mod plăcut prin care putem face să strălucească lumina cerului, ca mărturie pentru toți cei care intră în casele noastre.

Fiul unui creștin s-a mutat într-o casă nouă pe care și-a mobilat-o foarte frumos. Apoi l-a invitat pe tatăl său și i-a arătat toată casa. După ce a văzut tot, tatăl a remarcat: „Da, fiule, este o casă foarte aranjată, însă cineva care intră în ea nu poate spune dacă aici locuiește un copil al lui Dumnezeu sau un om din lume.” Aceste cuvinte l-au mișcat atât de mult pe fiul său, încât foarte curând el a agățat multe versete din Scriptură pe pereții casei, dând Cuvântului lui Dumnezeu un loc de cinste în casa sa.

Este trist să vezi case creștine aranjate după ultima modă, pline de lux și de literatură lumească, case în care radioul sau televizorul pun neîncetat lumea și plăcerile ei în centrul atenției, iar Cuvântul lui Dumnezeu este foarte puțin văzut, auzit și practicat. Astfel de case nu sunt case creștine în sensul adevărat al cuvântului. Dacă nu este nicio diferență între casele noastre și casele celor necredincioși din jurul nostru, atunci nu se poate spune că avem „lumină în locuințele noastre” sau că îi oferim Domnului locul pe care El îl merită. La fel stau lucrurile dacă, în locul dragostei și al harului, venite de la Duhul lui Dumnezeu, casa ne este caracterizată de ceartă și de neînțelegeri.

Căminul creștin - Capitolul 2

Căsătoria, temelia căminului creștin

După ce am privit locul atât de important pe care Dumnezeu l-a rânduit căminului creștin în structura socială a acestei lumi, să privim acum puțin mai în detaliu căsnicia, care este pusă de Dumnezeu ca bază pentru un cămin și pe care trebuie să o păstrăm tot timpul la mare cinste. Scopul acestor rânduri este de a-i ajuta pe tinerii credincioși care, acum sau mai târziu, au intenția să se căsătorească și să-și întemeieze o familie care să fie spre gloria Domnului.

Instituită de Dumnezeu în Eden

Căsătoria este cea mai veche și una dintre cele mai nobile instituții pentru viața pe pământ pe care Dumnezeu le-a dat omului. Căsătoria a fost planul lui Dumnezeu pentru om încă de la începutul istoriei lui. În grădina Eden, El Însuși a constituit primul cuplu, iar Cuvântul Său declară: „Căsătoria să fie ținută în onoare în toate” (Evrei 13.4). Astfel, căsătoria poartă sigiliul autorității lui Dumnezeu.

Bărbatul nu este complet în el însuși. Femeia este cea care îl împlinește, completând lipsurile lui. Ea este tare în aspectele în care el este slab și slabă în aspectele în care el este tare, iar împreună ei formează o plinătate, un trup. Așa ne spune Scriptura: „Dumnezeu... l-a făcut. Parte bărbătească și parte femeiască i-a creat; și i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam” (Geneza 5.1, 2). A fost nevoie atât de bărbat, cât și de femeie, pentru a alcătui un Adam (om) complet.

Văzând faptul că bărbatul nu era complet în sine însuși, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit” (Geneza 2.18). Astfel, Eva a fost făcută din coasta lui Adam și a fost darul lui Dumnezeu pentru el; după aceea i-a adus-o lui Adam, i-a binecuvântat și ei au devenit un trup.

Calea înaltă a celibatului

Păcatul a intrat în creația minunată a lui Dumnezeu și a întinat orice lucru, astfel că și în această legătură binecuvântată, care este căsătoria, nu mai poate fi totul roz și fără spini. Cei care se căsătoresc „vor avea necaz în carne” (1 Corinteni 7.28), spune apostolul inspirat, cel care a căpătat îndurare și un dar special de la Domnul să rămână necăsătorit, pentru a putea sluji Domnului fără nicio piedică. Cel care se ridică în puterea Duhului deasupra cerințelor și înclinațiilor naturale, pentru a sluji cu totul Domnului, pășeste pe o cale mai înaltă decât cel care urmează drumul normal al doriștelor naturale și se căsătorește.

Dar „nu toți pot primi cuvântul acesta”, declară Domnul în Matei 19.11, atunci când ucenicii îi spun: „Dacă astfel este situația omului cu soția lui, nu este de folos să se căsătorească.” Calea purității și a sfințeniei, consacrarea prin celibat, este mai degrabă o excepție decât o regulă. „Sunt famenii care au fost născuți așa din pântecul mamei; și sunt famenii care au fost făcuți famenii de către oameni; și sunt famenii care

singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor. Cine poate primi, să primească” (Matei 19.12). „Fiecare are darul său de la Dumnezeu”, „dacă te vei căsători, nu păcătuiești”, însă „cel care nu se căsătorește mai bine face” (1 Corinteni 7.7, 28, 38). „Bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza curviilor, fiecare să-și aibă soția lui și fiecare să-și aibă soțul ei” (1 Corinteni 7.1, 2).

Dumnezeu pregătește un ajutor potrivit

Căsătoria lui Adam constituie etalonul pentru toate celelalte căsătorii. Dumnezeu a pregătit legătura dintre Adam și Eva și așa face El în cazul oricărei căsătorii după gândul Său. Înțelepciunea divină discernе momentul în care singurătatea omului nu mai este utilă și El Se îngrijește să-i pregătească o mireasă care reprezintă adevărata împlinire a naturii sale. Adam a putut spune despre Eva, că a fost: „femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine” (Geneza 3.12). Astfel trebuie să poată spune orice bărbat cu privire la soția sa; el trebuie să se gândească la ea ca la un dar din partea Domnului. „Cine a găsit o soție a găsit un lucru bun și a primit har de la Domnul. Casa și averea sunt o moștenire de la părinți, dar o soție chibzuită este de la Domnul” (Proverbe 18.22; 19.14).

În cazul lui Adam nu a existat o alegere a soției; era doar una care i se potrivea, iar ea fusese pregătită de Dumnezeu în mod special pentru el. Un vechi proverb spune: „Căsătoriile sunt făcute în cer.” Numai Dumnezeu poate pregăti un ajutor potrivit, doar El poate uni un tânăr și o tânără, astfel încât ei să poată fi un singur trup în Domnul. El este Cel care poate cunoaște ce caracter și ce temperament corespunde și poate completa caracterul și temperamentul celuilalt; astfel este posibilă suportarea slăbiciunilor fiecăruia. Dumnezeu este singurul care poate „aranja” căsătoriile, dacă putem spune așa. Aici ar trebui să subliniem în trecere că toți cei care încearcă să joace acest rol eșuează.

Uniți de Dumnezeu

În Matei 19.6, Cuvântul spune: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”, iar acest loc ne arată că adevărata căsătorie este în acord cu gândul lui Dumnezeu. Acesta este un act divin, prin care două inimi sunt atrase și prin care două vieți sunt unite între ele prin dragoste, iar acest lucru este făcut de Dumnezeu Însuși. Cei doi sunt uniți de Dumnezeu Însuși într-un singur trup printr-o legătură pe care niciun om nu trebuie să o desfacă. În mod sigur, aceasta reprezintă ceva mai înalt decât ceremonia legală sau religioasă, care îi declară pe cei doi soț și soție, deși trebuie să subliniem cu toată tăria, că și ea este de neapărată trebuință, deoarece trebuie să respectăm legile și autoritățile.

Dacă este voia Domnului să te căsătorești, este foarte important ca acest lucru să fie analizat cu toată seriozitatea, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Este tânăra sau tânărul la care te gândești persoana pe care Dumnezeu a ales-o pentru a-ți fi partener de viață într-o căsnicie sfântă? Ești sigur că persoana pe care ai ales-o este cea cu care poți să fii împreună în acest mod și că este voia clară a lui Dumnezeu ca o astfel de unire să aibă loc?

Un pas foarte solemn

După întoarcerea la Dumnezeu, nu există un alt pas mai important și mai solemn în viața ta, decât căsătoria, care este o legătură pentru întreaga viață, până ce moartea o va dezlega. O greșeală făcută în acest aspect este o greșeală pentru toată viața. Alte greșeli pot fi reparate, într-o oarecare măsură, dar greșeala făcută în alegerea unei soții, sau a unui soț, este ireparabilă și o pierdere irecuperabilă. Gândiți-vă la tristețea unei căsnicii întemeiate în urma unei enorme greșeli venite prin exercitarea voinței proprii, în loc ca ea să fie caracterizată de bucuria și binecuvântarea venite în urma sfatului divin al Tatălui ceresc!

Căsătoria este un pas deosebit de decisiv, pentru că ea atinge lucrurile cele mai tainice și sfinte din viață, atât ale unuia, cât și ale celuilalt și pentru că are efecte asupra întregii vieți, nu numai a unei persoane, ci asupra vieții a doi oameni. Acest pas va conduce fie la progresul, fie la regresul vieții creștine. Cât de greșit este să desconsiderăm importanța unei astfel de legături! Această hotărâre trebuie luată după profunde exerciții de inimă înaintea lui Dumnezeu și cu siguranța deplină că este voia Sa.

Căsătoria în Domnul

Creștinului i se poruncește să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cel necredincios (2 Corinteni 6.14); în consecință, căsătoria unui creștin cu unul care nu este creștin cu adevărat nu poate fi în niciun caz o legătură creată de Dumnezeu. (Faptul că, în harul Său suveran, Dumnezeu poate interveni și poate mântui pe cel necredincios, dăruind binecuvântarea, este un lucru de excepție, care nu schimbă cu nimic principiul rânduit de Dumnezeu.) Căsătoria „în Domnul” (1 Corinteni 7.39) înseamnă recunoașterea domniei și a autorității Lui în acest pas solemn (a se vedea Luca 6.46); aceasta înseamnă să te căsătorești cu partenerul pe care Domnul l-a ales pentru tine. Trebuie să ne reamintim că simplul fapt că două persoane sunt creștine nu reprezintă garanția că este voia Domnului să se căsătorească.

Cunoașterea voii Lui

Poate că cititorul este uimit și se va întreba: „Cum pot cunoaște cine este persoana pe care Domnul a ales-o pentru mine?” Calea pe care putem cunoaște gândurile lui Dumnezeu cu privire la acest pas solemn și important, este aceeași ca în oricare altă problemă, fie mică, fie mare. Este calea rugăciunii și a așteptării în liniștea comuniunii cu Domnul, căutând fața Lui și cercetând Cuvântul Lui. Primul și cel mai important pas în înțelegerea voii lui Dumnezeu este să nu ai o voie proprie în respectiva problemă. Când voia noastră este inactivă, Dumnezeu ne poate arăta voia Lui, care este „bună și plăcută și desăvârșită”: „. . . fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (Romani 12.2). Atunci, vom vedea călăuzirea ochiului Său și vom putea să-i auzim glasul, care ne vestește voia Sa. Astfel vom putea gusta aceeași experiență fericită a slujitorului lui Avraam, care a fost trimis să aducă o mireasă pentru Isaac: „Domnul m-a condus pe drum” (Geneza 24.27). „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3.6). El știe, El iubește, El îngrijește! Nimic nu ne poate lua această cunoștință; El dăruiește ce este „cel mai bun” acelora Care îl lasă pe El să aleagă pentru ei.

Dragostea este prea sfântă pentru a fi luată în joacă

În aceste zile, în care valorile morale s-au pierdut și în care predomină libertinismul, este necesar să atragem atenția că obiceiul tinerilor, ba chiar și al unora mai în vârstă, de a avea anumite „relații”, prietenii, după bunul lor plac, nu este în niciun fel după gândul lui Dumnezeu.

Adevăratele sentimentele sunt prea sfinte pentru a le lua în joacă. O singură persoană trebuie să aibă acces în cercul intim al afecțiunilor și al dragostei; toate celelalte trebuie ținute la o distanță respectabilă. A te juca cu astfel de lucruri sfinte reprezintă o încălcare a legilor morale, lucru care va avea efecte dezastruoase. Acestea sunt regulile acestui veac rău, dar un creștin nu trebuie să urmeze niciodată astfel de principii. Astfel de principii conduc în multe cazuri mai târziu la divorț.

De asemenea, nu este plăcut înaintea Domnului și nu este nici corect din punct de vedere moral să dai curs liber sentimentelor față de o persoană de sex opus sau să o curtezi, fără a avea intenții serioase de căsătorie. Sentimentele, fiind dăruite de Dumnezeu, sunt prea sfinte pentru a le disprețui și pentru a te juca cu ele. Aceasta este o greșeală foarte gravă față de respectiva persoană. Dragostea adevărată este un lucru nobil și sfânt și trebuie prețuită ca atare. Odată ce nutrești sentimente și te atașezi de o soră în Domnul, această legătură trebuie, după cursul normal al lucrurilor, să conducă la logodnă și la căsătorie.

Totuși, dacă cineva a încheiat o logodnă în mod pripit sau dacă s-a grăbit să curteze pe cineva, iar apoi descoperă că acesta nu este deloc gândul Domnului, este mai bine să rupă această legătură, decât să meargă înainte în această greșeală și să trăiască în nefericire și în întristare pentru tot restul vieții. Cu siguranță că nimeni nu trebuie să încurajeze ruperea logodnei, dar, în contextul prezentat mai sus, este singurul lucru bun care mai poate fi făcut. Fiecare trebuie să fie exersat înaintea lui Dumnezeu și să înțeleagă bine voia Lui înainte de a curta pe cineva. În acest fel ar putea fi evitate multe dezamăgiri și multe suferințe, care succed ruperea unei logodne.

Lipsă de discreție

Trebuie să menționăm și o altă necuviință larg răspândită astăzi: este vorba despre modul nefeminin și nerușinat atunci când primul pas spre începerea unei relații este făcut de fată. O astfel de cutezanță, care este o părăsire a locului rânduit de Dumnezeu, este nepotrivită pentru sensibilitatea unei inimi omenești drepte și pentru o gândire spirituală. Ea este cu totul contrară cu „frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3.3, 4), care este recomandat femeilor. Cele care manifestă o astfel de cutezanță și se grăbesc să aibă un soț, adesea au de suferit pe termen lung. Femeia evlavioasă, care-L așteaptă liniștită pe Domnul și își varsă inima în rugăciune înaintea Lui, este cea care primește cele mai mari binecuvântări cu privire la alegerea partenerului și în căsnicie, cât și în toate lucrurile vieții.

Dragostea adevărată este singurul motiv corect

Motivația pentru două inimi de a se uni trebuie să fie dragostea adevărată și o afecțiune, pe care Dumnezeu o sădește în inimi. Acest lucru, împreună cu siguranța cu privire la voia lui Dumnezeu, trebuie să reprezinte singurul motiv pentru căsătorie. Adesea motivele ascunse ale curții și ale căsătoriei sunt reprezentate de bunăstare, de rang, de avantaje pământești sau de frumusețea feței. Dar acestea nu pot produce nici dragostea reală, nici bucuria, nici pacea și nici adevărata fericire în căsnicie. Dragostea este legătura desăvârșirii, este legătura care nu se rupe niciodată (Coloseni 3.14; 1 Corinteni 13.8). Numai dragostea adevărată, care își are sursa în Dumnezeu și care este reînnoită și înviorată prin hrănirea cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu apele liniștite ale prezenței Sale, va putea rămâne în picioare atunci când stresul sau tensiunea valurilor și talazurilor, care sunt inerente unui cămin, se vor ridica și vor testa trăinicia vieții de căsnicie.

Obiectivul oricărei perechi de îndrăgostiți trebuie să fie întemeierea unui cămin, instituție care este rânduită în mod divin pentru om și pentru națiune, și trăirea în el pentru gloria lui Dumnezeu. Ce este mai binecuvântat decât a întemeia un cămin sub călăuzirea Domnului și pentru El, un loc în care El este invitat să trăiască cu noi? Această atmosferă este într-adevăr, așa cum am remarcat deja, ca „zilele cerurilor deasupra pământului” (Deuteronom 11.21). Să ne ajute Domnul ca aceasta să fie partea fiecăruia!

Căminul creștin - Capitolul 3

Soțul și soția

Relațiile noastre de familie ar trebui să fie o expresie și o reflectare a relației noastre cerești. Acest lucru se poate însă realiza numai prin puterea Duhului, pe care nu trebuie să-l întristăm. Astfel, în epistolele apostolului Pavel, Duhul Sfânt ne prezintă mai întâi adevărul deplin al relațiilor noastre, al binecuvântărilor și al poziției noastre cerești. În continuare sunt prezentate detaliat relațiile noastre pământești, precum și responsabilitatea și obligațiile noastre.

Savurarea relațiilor noastre cerești

În măsura în care suntem familiarizați cu binecuvântările care rezultă din relațiile noastre cerești și ne ținem strâns de Hristos ca și Cap, în aceeași măsură vom ocupa locul care ne revine în respectivele relații pământești. Cine nu savurează adevărurile cerești, nu va lumina pe pământ pentru Domnul nici într-o familie creștină.

Capul unei familii creștine, care nu știe să-și ocupe locul său ca și conducător al casei și soț, arată că nu ține la Capul său care este sus și nu savurează dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. O soție, care nu înțelege subordonarea Adunării față de Hristos și nu savurează relațiile ei binecuvântate în care se găsește față de Hristos ca fiind o parte din Mireasa Sa, nu va putea realiza relația fericită cu soțul ei și nu se va putea supune lui. Același lucru are valabilitate pentru poziția părinților, copiilor, stăpânilor și slujitorilor.

Să privim în această lumină cea mai importantă și mai personală relație de familie, și anume relația dintre un soț și o soție, relația fundamentală în cadrul unei familii, de care depind toate celelalte relații. Așa cum am amintit deja, ea este prima relație omenească, dar în același timp binecuvântată și sfântă, pe care a dat-o Dumnezeu omenirii.

Să ne îndreptăm atenția spre minunata epistolă adresată efesenilor, care prezintă pe larg poziția noastră cerească și pământească. Aici găsim învățături divine și complete referitoare la relația binecuvântată dintre soț și soție. După o prezentare minunată a adevărului despre Hristos și Adunarea Sa și după prezentarea îndemnurilor referitoare la umblarea practică vrednică de chemarea noastră cerească, în capitolul 5, versetele 22 la 33 este prezentată această relație dintre soț și soție în cadrul căsniciei având ca exemplu pe Hristos și Adunarea.

„Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este capul soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate. Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea... Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea... Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.“

Cerințe pentru o căsnicie binecuvântată

Versetele de mai sus nu conțin o listă completă a prescripțiilor pentru o căsnicie. Se amintesc numai punctele care se uită mai ușor de soț și de soție, punctele în care greșesc amândoi cel mai adesea. Au fost scoase în relief cele mai importante caracteristici ale relației lor reciproce, pentru ca legătura făcută de Dumnezeu să poată fi păstrată într-adevăr după gândurile Lui.

Poziția femeii față de soț trebuie să fie caracterizată de supunere față de capul pe care i l-a dat Dumnezeu, în timp ce purtarea de grijă a soțului față de soția sa trebuie să fie caracterizată de dragoste. Aceste două puncte: dragostea soțului pentru soția lui și supunerea soției față de soțul ei sunt cei doi stâlpi pe care se fondează pacea și fericirea în căsnicie.

Dumnezeu cunoaște inima omenească până în cele mai mici amănunte și știe foarte bine în ce puncte greșesc cel mai ușor soții și ce este contrar înclinațiilor noastre naturale. De aceea, în înțelepciunea Sa, exprimă în propoziții pregnante și minunate tocmai ceea ce trebuie să respecte și să facă fiecare partener în această relație binecuvântată.

Soțiile

Pentru o soție adevărată este ceva natural să iubească. Această simpatie este adânc întipărită în inima ei. De aceea ea nu are nevoie de îndemnuri pentru a-și iubi soțul. Ea poate însă să uite să-i fie supusă ca Domnului și ar dori mai degrabă să ia în mână conducerea. Ca Eva odinioară, și în zilele noastre multe soții sunt înclinate să uite locul lor, să preia conducerea, iar prin aceasta să cadă în neascultare și păcat. De aceea este necesar ca soțiilor să li se amintească să fie supuse soților, să se sfătuiască împreună cu ei și să se supună lor ca și cap.

Supusă „ca Domnului“

Supunerea soției față de soțul ei trebuie să fie o supunere „ca Domnului“. Aici, Domnul Isus este prezentat femeii ca Acela de la care soțul ei a primit autoritatea. Ea trebuie să vadă în spatele soțului ei pe Domnul, ca autoritate superioară coordonatoare în viața de familie. Femeia să se gândească la cuvintele că așa cum „capul femeii este bărbatul“, tot așa „Hristos este Capul oricărui bărbat“ (1 Corinteni 11.3). Hotărârile luate de soțul ei în fața lui Dumnezeu sunt pentru ea expresia voii Domnului, iar ea ar trebui să-i dea ascultare cu bucurie și de bunăvoie.

Supunerea soției nu trebuie să se orienteze după caracterul soțului ei. Poziția ei poate fi un examen foarte greu, dacă este căsătorită cu un bărbat slab, nesocotit sau chiar necredincios.

Totuși, obligația ei nu se orientează după înțelepciunea sau onoarea bărbatului, ci după voia Domnului. Orice fel de om ar fi soțul, el este soțul ei și ea îl ascultă ca pe Domnul. Aceste cuvinte arată în același timp limitele supunerii ei. Dacă ascultarea soției față de soțul ei stă în contradicție cu autoritatea supremă a Domnului Isus și a voii Sale, atunci ea nu se mai poate supune. Ascultarea față de Domnul este peste ascultarea față de un om, chiar dacă aceasta atrage după sine durere.

În secolul al XXI-lea această supunere a femeii este văzută ca nepopulară și demodată. Femeile cer libertate și egalitate cu bărbații. Supunerea soției față de soț este o poruncă foarte clară a lui Dumnezeu, iar soția credincioasă este îndemnată să o împlinească. Dacă nu se respectă această poruncă divină, atunci nu poate să existe o viață de familie fericită și binecuvântată. Neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu atrage după sine necaz și distrugere, așa cum se poate vedea astăzi în multe familii. Nu este vorba despre o dictatură a bărbatului sau despre o robie a femeii, ci este vorba despre ordinea și voia lui Dumnezeu. Dacă o soție preia conducerea într-o casă înjosindu-și astfel soțul, ea se va simți nefericită. Fără îndoială, va culege roadele amare ale unei vieți nesupuse prin nesupunerea propriilor ei copii, care vor crește în aceste condiții de nesupunere față de poruncile Domnului.

Soția ar trebui să se gândească neconținut că în această supunere a ei față de soțul ei este o imagine a supunerii Adunării față de Hristos, care este Capul Bisericii. Să miște acest gând toate inimile și să lumineze mai mult pentru Domnul în mijlocul familiilor lor în fiecare zi!

Soții

Duhul Sfânt amintește în versetele citate anterior obligația supremă a soțului pentru menținerea fericirii în viața de familie: dragostea față de soția sa. El trebuie să o iubească, să îngrijească de ea, să o ocrotească la fel cum face Hristos cu Adunarea Sa. El o iubește, o hrănește și o îngrijește. Dragostea măreață a lui Hristos pentru Adunarea Sa în trecut, în prezent și în viitor să fie modelul pentru relațiile dintre soț față de soția sa și de asemenea purtarea Sa de grijă plină de dragoste față de Adunare.

În ființa bărbaților, în general, nu găsim atâta dragoste și finețe cum găsim în ființa femeii. Bărbatul este expus în munca sa zilnică la duritatea și răceala unei lumi rele și de aceea este în pericol de a deveni el însuși dur și neprietenos și să-i lipsească preocuparea față de soția și familia sa. De aceea el trebuie să se străduiască mereu să îngrijească dragostea fierbinte față de soția sa și să se gândească să oglindească astfel dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. Puterea Duhului Sfânt stă de partea noastră în această străduință, pentru a ne ridica peste lipsurile care se găsesc în firea omenească decăzută.

Autoritatea manifestată în dragoste

Unii soți sunt încrezuți având în vedere poziția și drepturile lor ca și cap al familiei și al soției lor. Ei își exercită autoritatea și uită că dragostea ar trebui să fie elementul hotărâtor într-o familie. Soțul are autoritatea cu privire la hotărârile din viața de familie, dar tot timpul trebuie să aibă în vedere faptul că trebuie să o execute în dragoste și în har. El trebuie să ia deciziile sale într-un mod plin de dragoste și de gingășie, cum este adecvat pentru un canal prin care curg hotărâri divine. Adevărata unitate în căsnicie constă într-un amestec echilibrat de autoritate

și simpatie. În felul acesta, autoritatea soțului va fi exprimată în dragoste, pe când ascultarea soției va fi încurajată prin simpatia și stima față de soțul ei. Ferice de căminele unde domnesc dragostea și supunerea!

Dragostea bilaterală a Domnului Isus – modelul nostru

Textul din Efeseni 5 îi arată bărbatului dragostea bilaterală a lui Hristos față de Adunare. Mai întâi, El S-a dat pentru Adunare. Apoi îngrijește de Mireasa Sa în chip minunat. Aceasta se arată în lucrarea Sa actuală de a o curăța și a o sfinți prin apa Cuvântului Său. Soțul temător de Dumnezeu se va lăsa călăuzit de exemplul lui Hristos, cum El S-a jertfit pentru Adunare și cum o îngrijește. Soțul va căuta într-o dragoste curată și neprefăcută bunul mers al soției sale. În lucrurile de toate zilele, el va căuta să slujească soției sale, și nu lui, și se va îngriji mereu de bunul mers al soției sale. Fericirea soției, care s-a încredințat lui cu toate nevoile ei pământești, trebuie să fie problema principală a soțului, care este supus voii Domnului.

Vreau să citez cuvintele frumoase ale unui scriitor creștin: „El o ajută în primul rând în viața ei duhovnicească, în exersarea adorării, în rugăciune și în slujba practică. El îi înlesnește munca în casă, preia povara responsabilității pe umerii săi. El o protejează de teamă și griji, o mângâie în întristările ei și o ajută în slăbiciunea ei. El nu trece cu vederea dovezile simpatiei ei ca răspuns la dragostea sa și recunoaște cu mulțumire în inimă calitățile ei, așa cum sunt subliniate de Scriptură (Proverbe 31.28-29).”

Desigur, fiecare soție temătoare de Dumnezeu știe că ea îi este dată soțului ei ca un ajutor și că trebuie să slujească nevoilor sale, așa cum și el îngrijește de bunăstarea ei. Ea se va gândi „cum să-i placă mai bine bărbatului ei” (1 Corinteni 7.34), să-i fie un adevărat tovarăș de viață și un ajutor potrivit în mod special în lucrarea Domnului. Dragostea se bucură când poate să slujească, pe când egoismul așteaptă să fie servit. Când există o dragoste reciprocă adevărată, drepturile personale sunt puse pe loc secundar și fiecare se gândește la celălalt.

Dată să fie cu bărbatul

Adam a fost conștient de faptul că Dumnezeu nu i-a dat-o pe Eva ca sclavă, ca slujitoare, ci ca ajutor potrivit, dată să fie cu el (Geneza 3.12). Așa cum s-a spus deseori, Dumnezeu n-a făcut-o pe Eva din piciorul lui Adam, pentru a fi călcată de el în picioare sau ca să stea pe o treaptă mai inferioară decât el. Dar Dumnezeu nu a făcut-o nici din capul lui Adam, ca ea să stăpânească peste el și să preia conducerea. Dumnezeu a creat-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam și astfel a arătat că ea este pe aceeași treaptă cu el, sub brațul său, sprijinită de el, aproape de inima sa, pentru a fi iubită de el.

Dumnezeu a creat omul „parte bărbătească și parte femeiască” cu destinația de a stăpâni peste toată creația (Geneza 1.26-28). A fost intenția lui Dumnezeu ca Eva să fie părtaşă cu Adam la această poziție de stăpânire. Fiecare soț duhovnicesc va privi pe soția sa ca fiind una cu el în rangul și postura sa și va dori ca ea să fie cât mai mult posibil cu el. De asemenea, el îi va face cunoscute toate hotărârile și secretele inimii lui.

Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre

În 1 Petru 3.7 soții sunt îndemnați să locuiască cu soțiile lor „după cunoștință” „ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre”. Relațiile fericite dintre soț și soție slujesc nu numai la pacea și bucuria în familie, ci și la ascultarea rugăciunilor comune ale soților, care sunt atât de importante pentru o căsnicie fericită și un cămin creștin plin de bucurie. Dacă sunt sentimente amare între soț și soție, atunci duhul se întristează, viața lor comună de rugăciune este deranjată, iar binecuvântările cerești vor fi reținute în dauna întregii familii.

La sfârșitul acestui capitol aș da fiecărui soț și fiecărei soții creștine acest îndemn: „fiecare pentru celălalt și amândoi pentru Dumnezeu.” Dați Domnului locul cuvenit în inima voastră și fiecăruia dintre voi locul arătat în Scriptură și trăiți împreună spre onoarea Domnului și spre propășirea lucrării Sale, și tuturor le va merge bine!

Căminul creștin - Capitolul 4

Familia și capul ei

După ce ne-am ocupat de legătura dintre soț și soție în căsnicie, ajungem acum la cercul lărgit al familiei. Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde multe imagini ale vieții de familie. Toate ne sunt date ca exemple și ca învățătură pentru noi, dar și spre avertizarea și atenționarea noastră. Înainte de existența vieții unui popor este viața de familie. Este de remarcat ce spațiu larg ocupă în cartea Geneza viața de familie separată de lume, ca mărturie pentru Dumnezeu cel viu și adevărat față de influența distrugătoare a închinării la idoli. În toate timpurile și mai ales în timpurile de decădere și de lepădare de Dumnezeu găsim familii credincioase care au stat de partea lui Dumnezeu. În întuneric, familia temătoare de Dumnezeu luminează în frumusețea și valoarea ei deosebită. Exemple demne de amintit sunt familiile lui Noe, Avraam, Iosua, Rut, Ana, Zaharia, Lois - bunica lui Timotei.

Porunca din Geneza 1

Fiecare pereche tânără, logodită, ar trebui să intre în căsnicie cu intenția și așteptarea plină de bucurie să întemeieze o familie și să crească copii pentru Domnul, dacă El le va dăruia copii. Un cămin fără copii, cu bucuriile lor multiple, este un cămin incomplet. Binecuvântarea și porunca lui Dumnezeu pentru prima pereche de oameni, Adam și Eva, are și azi valabilitate pentru fiecare soț și soția sa, care pășesc împreună în căsnicie. „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul” (Geneza 1.28). Acesta este planul lui Dumnezeu pentru fiecare bărbat și femeie în postura lor înaltă și sfântă de soț și soție. Această dorință a lui Dumnezeu o găsim și în Noul Testament: „Vreau deci ca cele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii” (1 Timotei 5.14).

Cineva s-a exprimat astfel: „Fiecare căsnicie, care de la început a plecat cu intenția de a nu fonda o familie cu copii (în măsura în care starea de sănătate nu permite acest lucru), este contrară voii lui Dumnezeu.” Calea pe care merge lumea astăzi în căsnicie este departe de Cuvântul lui Dumnezeu și departe de a face voia Lui. Se iubește mai mult comoditatea și plăcerile și de aceea fiecare fuge de răspunderea și

obligățiile față de viața de familie. Lipsa fricii de Dumnezeu în rândurile oamenilor duce la multiple păcate.

Creștinul nu are voie să se lase călăuzit de gândurile, părerile și înțelepciunea lumii. El trebuie să se ghideze în toată viața lui, în cele mai mici amănunte, după directiva și principiile Cuvântului lui Dumnezeu și să meargă zi de zi pe calea lui în frica de Dumnezeu. Numai astfel va deveni înțelept (Proverbe 1.7). În viața de familie trebuie să mergem pe cale cu Domnul și să-i atribuim locul care i Se cuvine, de Creator al vieții. Dacă nu procedăm astfel, atunci Îi furăm lui Dumnezeu dreptul de conducere în viața noastră și El nu Se poate arăta ca și Conducător și Creator.

În Psalmul 127.3 citim că fiii și fiicele „sunt o moștenire de la Domnul”, iar în Proverbe 17.6 se spune: „copiii copiilor sunt cununa bătrânilor”. Copiii sunt o binecuvântare de la Dumnezeu. Să fie primiți cu deplină mulțumire și să fie crescuți pentru Cel care i-a dat!

Fiindcă suntem la tema aceasta, să spunem câteva cuvinte despre legăturile conjugale. Căsnicia creștină, și de fapt fiecare căsnicie, nu este un loc de destrăbălare. Instinctul sexual, care ni l-a dăruit Dumnezeu, trebuie să fie însoțit în căsnicie mereu de dragoste, stăpânire de sine și atenție reciprocă. În această relație, ca și în toate celelalte legături, creștinul trebuie să lucreze cu înțelepciune și să se păzească de orice exces, care poate avea urmări grave asupra trupului și sufletului său. Există pericolul de a acționa neînfrânat atât în acest domeniu, cât și în altele. Plăcerile și desfrâul nu au voie să preia conducerea și să înlăture roadele Duhului Sfânt! Altfel, Duhul Sfânt s-ar întrista, iar viața duhovnicească, creșterea și activitatea ar fi împiedicate.

Tu și casa ta

Când ne preocupăm de familie, vedem că Dumnezeu l-a așezat pe soț și tată în postura de cap atât al familiei, cât și al soției sale și că soțul și casa lui formează o unitate bine încheiată. Dacă citim Biblia, vedem că Dumnezeu arată întotdeauna pe bărbat împreună cu casa lui. Acesta este un drept binecuvântat, dar și o mare răspundere.

„Tu și casa ta” este ordinea divină în toată Scriptura. Când Dumnezeu stătea în fața distrugerii lumii prin potop, i-a spus lui Noe: „Intră în corabie tu și toată casa ta, pentru că pe tine te-am văzut drept” (Geneza 7.1). Când Dumnezeu i-a descoperit lui Avraam tot planul Său, a spus: „Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea Domnului” (Geneza 18.19).

La fel a fost și cu Iacov, când a fost chemat de Dumnezeu să se suie la Betel; nu s-a gândit nicidecum să meargă singur, ci, din contră, citim: „Și Iacov a zis casei sale și tuturor celor care erau cu el: Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele. Și să ne ridicăm și să ne suim la Betel” (Geneza 35.2-3). Același principiu îl găsim și în Exod 10.8-9. Când faraon a poruncit lui Moise și Aaron să-și lase copiii în Egipt, în timp ce ei vor merge în pustiu, ca să aducă jertfe Domnului, Moise a răspuns: „vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiicele noastre”.

Același adevăr îl găsim și în viața lui Iosua, când spune: „Eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24.15). În 1 Samuel 3.11-13 vedem cum Dumnezeu îl face răspunzător pe Eli pentru răul care exista în casa lui. Dacă privim în Noul Testament, găsim același principiu. Lui Zacheu, Domnul Isus îi spune: „Astăzi a venit mântuirea în casa aceasta” (Luca 19.9). În cazul lui Corneliu, solia adusă de Petru este: „îți va vorbi cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta” (Fapte 11.14). La fel, cuvintele adresate temnicerului din Filipi ne arată același adevăr și aceeași temelie: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” (Fapte 16.31).

Privilegiu și răspundere

Principiul exprimat în cuvintele „tu și casa ta” ne arată o mare binecuvântare și un mare privilegiu. În cazul în care capul casei este salvat și este un copil al lui Dumnezeu, atunci nu numai el stă într-o poziție binecuvântată, ci și întreaga sa familie, datorită relației pe care o are cu el. Familia care nu este salvată, nu ocupă aceeași poziție ca cel credincios din familie, dar ea se află în locul binecuvântării și al privilegiului (a se compara cu 1 Corinteni 7.14). Deoarece voia și plăcerea lui Dumnezeu este ca întreaga familie a credinciosului să fie mântuită, cel credincios din familie poate nădăjdi că Domnul va mântui pe toți membri familiei sale. Ce mângâiere pentru creștini!

Cuvintele „tu și casa ta” ascund însă în sine și o mare răspundere. Dacă eu îi aparțin lui Dumnezeu, atunci îi aparține Lui și întreaga mea familie, căci ea este o parte din mine. Deci sunt răspunzător să-L prezint casei mele corespunzător pe Dumnezeu și să-i cresc pe copii pentru El. Copiii trebuie să crească pe calea Domnului, să umble pe cărări drepte, puși deoparte pentru Domnul și despărțiți de această lume. Dacă este acceptat răul în casă și familie, capul ei este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dumnezeu Își conduce Casa Lui cu putere și dreptate, dar nu lipsește niciodată dragostea. Slujitorul Domnului trebuie să aibă întotdeauna înaintea sa exemplul Mântuitorului și să-și stăpânească în același mod casa lui. Dumnezeu a dat capului familiei o autoritate, iar capul este răspunzător față de Dumnezeu să o exercite în frica de Dumnezeu și pentru slava Sa. Tatăl credincios trebuie să-L reprezinte pe Dumnezeu în familia sa. Pentru aceasta, el trebuie să caute mereu locul la picioarele Mântuitorului său, ca acolo, în părtășie cu El, să învețe cum să exercite autoritatea. O casă creștină trebuie să fie în toate lucrurile conform voinței lui Dumnezeu, o mică reprezentare a Casei lui Dumnezeu. Numai printr-o dependență continuă față de Domnul și printr-o umblare zilnică în părtășia cu El, vom reuși să fim exemple pentru casa noastră.

Eșec în familie

În multe familii și cămine creștine se găsesc multă dezordine și multe eșecuri din cauză că soțul și tatăl nu și-a ocupat într-un mod corect locul de cap al familiei și nu recunoaște răspunderea sa față de Dumnezeu în această privință. Dumnezeu așteaptă în mod deosebit de la un tată să vegheze asupra familiei și casei sale și să păstreze ordinea după Cuvântul Său și spre onoarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să le permită copiilor să facă tot ce le place. Una din condițiile de a fi un bătrân în Adunarea lui Dumnezeu este și buna conducere a casei și ținerea copiilor în supunere (1 Timotei 3.4). Dumnezeu putea prevesti despre Avraam că va porunci copiilor și întregii sale case să umble pe calea Domnului.

În unele familii se întâmplă ca soția și mama să-și părăsească locul ei de supunere și să preia conducerea în casă și să conducă familia pe căi neplăcute Domnului. Oricât de tristă și dificilă este o astfel de situație pentru familia respectivă, soțul și tatăl nu este scutit de răspunderea sa

Înaintea lui Dumnezeu cu privire la calea pe care merge familia sa. Capitolele 2 și 3 din Geneza ne arată în acest context un principiu important.

Mai întâi a fost creat Adam, apoi a fost făcută Eva, pentru a-i fi un ajutor potrivit, ca să fie cu el. Porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului i-a fost dată lui Adam (Geneza 2.17). Mai târziu, satan a venit la Eva și a reușit să o ispitească pentru a lua și a mânca din fructul oprit, ca apoi să-i dea și soțului ei, care era cu ea (Geneza 3.6). La primul păcat al omenirii asistăm la o răsturnare a poruncilor lui Dumnezeu. În loc ca soția să fie condusă de soț, ea preia conducerea, dovedind neascultare față de Dumnezeu și atrăgând și pe soțul ei în păcat.

Foarte important este acum modul în care acționează Dumnezeu față de neascultare și nerespectarea poruncilor Lui: „Și Domnul Dumnezeu a strigat pe om și i-a zis: Unde ești? ...Ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?” (Geneza 3.9, 11).

Dumnezeu nu a întrebat-o pe Eva dacă a mâncat din pomul interzis, deși ea a fost aceea care a mâncat prima. Nu, Dumnezeu l-a chemat pe Adam, capul, căruia i-a dat porunca de a nu mânca din acest pom și l-a făcut răspunzător de încălcarea poruncilor Domnului.

Răspunsul lui Adam a fost foarte slab: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” Dar Dumnezeu nu l-a scutit de răspunderea pe care a avut-o, pentru că Eva l-a condus în păcat. Din contră, Dumnezeu l-a învinovățit pe Adam, că a ascultat de glasul soției sale și că a mâncat în neascultare de porunca divină (Geneza 3.17). Desigur, și Eva și-a primit pedeapsa ei, dar vina principală l-a lovit pe Adam.

Principiul lui Dumnezeu nu s-a schimbat nici astăzi în legătură cu fiecare familie și capul ei. O, de-ar fi aceasta o alarmă și o avertizare de a cere har de la Domnul să putem corespunde responsabilității de cap al familiei spre onoarea lui Dumnezeu! De-ar fi cuvintele lui Iosua, dorința inimii fiecărui soț și tată: „Eu și casa mea vom sluji Domnului”!

Căminul creștin - Capitolul 5

Tatăl

Am văzut bărbatul în poziția, autoritatea și răspunderea lui ca și cap al casei sale. Acum vrem să-l privim mai îndeaproape în postura sa de tată în mijlocul familiei sale.

Ce cuvânt minunat: „tată”! El exprimă pentru copii dragoste, îndurare, milă, purtare de grijă veghetoare și plină de gingășie, precum și o conducere înțeleaptă și mustrare. Cuvântul acesta vorbește de niște legături strânse, binecuvântate de familie, de intimitate și simpatie între tată și copil.

O imagine a Tatălui ceresc

Dumnezeul nostru din cer este Tatăl suprem. De la El trebuie să învețe fiecare tată pământesc cum să se comporte în familie ca și tată. Prin harul nemărginit al Domnului Isus, fiecare credincios este introdus în această legătură măreață și strânsă cu Dumnezeu, încât îl poate cunoaște ca Tatăl său. Credinciosul a primit Duhul înfierii care strigă: „Ava, Tată!”

Numai savurând postura minunată de copii ai lui Dumnezeu și punând în practică zi de zi această relație, vom putea reflecta în poziția noastră de tați ceva din felul de a fi al Tatălui ceresc. Numai când vedem „ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1), putem arăta această dragoste în relațiile pământești cu copiii noștri.

În comuniune cu Tatăl nostru ceresc putem învăța de la El. Putem recunoaște căile Sale minunate în răbdare, har și îndurare, în legătură cu o disciplinare plină de dragoste și fidelitate față de noi, în ciuda faptului că deseori greșim. Simțim purtarea Sa de grijă pentru noi, iar din aceste experiențe învățăm cum putem să fim adevărați tați pentru copiii noștri. În zorii zilei putem veni la Tatăl nostru ceresc, ca să-i vedem fața strălucitoare, plină de dragoste și să-i aducem jertfele de mulțumire, inimile noastre înviorându-se știind că El este lângă noi în dragostea și purtarea Sa de grijă părintească. Dacă ne-am pus încrederea în Tatăl nostru ceresc cu privire la toate necazurile și greutatea zilei, atunci vom putea să-i ascultăm cu dragoste și cu o față plină de bucurie pe copiii noștri când au ceva pe inimă; atunci vom auzi din gura lor rostind cu gingășie cuvântul „tată” și vom fi adevărați tați pentru ei, reflectând ceva din sfințenia, dragostea, pacea, dreptatea, harul, îndurarea și mângâierea din inima de Tată a lui Dumnezeu. Numai astfel, felul de a fi al Tatălui ceresc și dragostea Sa vor umple atmosfera de familie și vor atinge la timpul lor fiecare inimă.

Supus lui Dumnezeu, Tatăl

Este posibil ca un tată pământesc să nu mai savureze dragostea Dumnezeului și Tatălui său, să nu mai aibă comuniune cu El și ca urmare a acestei stări să întristeze pe Duhul Sfânt. În această stare, cum ar mai putea oare să ocupe poziția unui adevărat tată și să reflecte lumina și căldura dragostei divine în familia sa, dacă legătura lui la Tatăl ceresc, care este dragoste și lumină, este blocată?

Inconsecvența unui tată creștin, care nu umblă în dreptate înaintea Tatălui său ceresc, nu doar va fi văzută de cei din familia sa, ci va fi simțită într-un mod foarte dezavantajos. Postura de tată în cadrul familiei sale i-a fost încredințată direct de Dumnezeu și El îi dă și autoritatea necesară. Dar dacă el nu este supus Tatălui său ceresc, atunci acest fapt se va resimți curând în familie și cu greu și puțin succes își va mai impune autoritatea părintească. Poate oare la un astfel de om, Dumnezeu să-i mai mențină autoritatea și postura sa de tată, dacă el se împotrivesc autorității supreme divine? Ce gânduri serioase pentru orice tată! Numai prin supunere personală sub autoritatea lui Dumnezeu se poate exercita autoritatea; El a acordat-o tatălui.

De-ar da Domnul tuturor taților credincioși mai multă dorință de a sta în locașul cel sfânt și de a se supune deplin Tatălui ceresc! Atunci vom putea să reflectăm în cerul familiei caracterul și ființa lui Dumnezeu și vom putea aplica autoritatea părintească cu o greutate și o înțelepciune spirituală, care să fie spre proslăvirea Sa.

„Nu provocați pe copiii voștri”

„Voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și sub mustrarea Domnului” (Efeseni 6.4); „Taților, nu-i întărâtați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați” (Coloseni 3.21). Aceste două versete sunt adresate din partea Duhului Sfânt tatălui creștin.

Într-un comentariu pe marginea acestor versete, W.Kelly a spus: „Această avertizare se adresează în primul rând tatălui (care cred că are mai multă nevoie de aceasta, decât mamele), dar fără îndoială este necesară pentru ambii părinți. Mama nu este avertizată în acest mod, deoarece greșeala ei constă în a răsfăța copilul. Nimic nu-l decepționează mai mult pe copil decât reproșurile fără rost și continue din partea unui părinte. Dacă un copil este pedepsit pe nedrept, se naște în el o suspiciune care slăbește legătura dragostei și respectul.” Aici este vorba de două lucruri. Tatăl să nu provoace pe copii la mânie printr-o asprime exagerată sau printr-un comportament nedrept și inconsecvent în exercitarea autorității sale aproape absolute ca și tată. Tații trebuie să-i întâmpine pe copii cu bunătatea și blândețea unei mame, dar pe de altă parte să nu negligeze de a-și crește copiii în disciplină și sub mustrarea Domnului. Aceste două laturi ale educației sunt extrem de importante și îi dau tatălui echilibrul necesar în comportamentul său; căci tații pot fi pe de o parte prea severi, iar pe de altă parte, din comoditate, prea generoși. Doar legătura dintre fermitate și disciplină împletite cu bunătate și dragoste ne arată caracterul adevăratului tată. Dacă cercetăm mai întâi prima parte a acestui îndemn, vedem că Duhul Sfânt ne arată că unui tată nu-i revine numai răspunderea de a exercita autoritatea în familie, ci și felul cum trebuie să fie practică această. Chiar și un tată credincios poate exercita aceasta în mod tiranic și despotic. În purtarea Sa de grijă pentru copii, Dumnezeu ne îndeamnă: „taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri”.

Copiii au o sensibilitate foarte fină. Tații trebuie să țină seama de simțămintele și predispozițiile copiilor. Deși ei nu trebuie să fie delăsători în răspunderea lor față de Dumnezeu în educarea copiilor, trebuie să se gândească și la slăbiciunile celor mici și să nu le pună în spate mai mult decât pot ei să ducă. Altfel, copiii se vor descuraja sau vor fi provocați la replică. Cât de ușor se lasă copiii descurajați, mai ales când este vorba să-L urmeze pe Domnul Isus! Tații au nevoie de multă înțelepciune și chibzuință în orice acțiune cu copiii lor.

Mentținerea simpatiei

J.N.Darby a explicat în felul următor textul din Coloseni 3.21: „Tatăl trebuie să fie înzestrat cu finețe și bunătate față de copiii săi, ca să nu le piardă simpatia și să-i păzească de a căuta fericirea în lume, fericire pe care le-o poate oferi cercul familial; acest cerc a fost oferit de Dumnezeu ca un zid de protecție pentru cei mici care cresc în slăbiciune.”

Este extrem de important să întreținem simpatia și intimitatea dintre copii și părinți, mai ales în perioada în care ei cresc și sunt expuși influenței lumii sau când în anumite împrejurări trebuie să părăsească casa părintească, ca să nu apară o îndepărtare între inimile copiilor și ale părinților. Deși mustrarea nu are voie să se întrerupă niciodată din partea ambilor părinți și mai ales din partea tatălui, pe de altă parte părinții trebuie să folosească orice ocazie, ca să-și întâmpine copiii cu dragoste, pentru a le câștiga simpatia și încrederea. Demonstrează-le prin fapte că-i iubești, dar în același timp ei trebuie să știe să asculte și să fie supuși autorității părintești. Ambele aspecte sunt foarte importante.

Camarazi

Părinții trebuie să fie ca niște camarazi pentru copiii lor, în așa fel încât ei să se simtă bine în cercul familiei și să nu caute plăcerile acestei lumi. Acest lucru este foarte important în timpul acesta când mulți tineri reclamă faptul că n-au găsit niciodată o camaraderie fericită în familie. Tații trebuie să-și încurajeze copiii, în așa fel încât aceștia să li se adreseze lor cu orice problemă. Tații trebuie să arate interes pentru problemele copiilor. Tații trebuie să le explice băieților secretele și funcțiile vieții. Cunoștințele necesare despre problemele sexuale trebuie să fie comunicate de tată și nu să se afle despre ele pe stradă. Taților, nu neglijați această obligație importantă față de fiii voștri! Dacă explicațiile nu vin de la voi, vor veni în mod sigur de pe stradă în termeni vulgari, dar spre amărăciunea voastră. La fel să facă mamele cu fiicele, deoarece se spune că „avertizarea la timp înseamnă înarmare la timp”.

Ambii părinți trebuie să-și țină prin har inima tânără, ei trebuie să fie copii cu copiii lor, ca să poată recepționa gândurile lor și să ia parte la bucuriile sănătoase și la cerințele tinereții. Dacă se procedează astfel, atunci nimic nu-i va atrage pe copii în lume din cercul familiei. Ei vor găsi acasă atâtea bucurii, încât sunt satisfăcuți. Părinții să nu negligeze să-i implice pe copiii lor în preocupări și jocuri sănatoase, să-i atragă la lucru practic în casă și în jurul casei, căci mâinile delăsătoare sunt unelte bune ale lui satan. Există multiple posibilități de a face bucurie copiilor acasă și astfel ei vor crește cu un deosebit atașament față de casă și familie.

Atragere sau respingere

Părinții care au câștigat în felul acesta simpatia și încrederea deplină a copiilor, vor vedea la aceștia interesul de a reacționa pozitiv la îndemnuri și mustrări, și vor asculta de bunăvoie citirea și explicarea adevărului dumnezeiesc. Copiii vor asculta cu bucurie, deoarece cunosc înțelepciunea, dragostea, atașamentul părinților lor.

Pe de altă parte sunt tați care domnesc peste copiii lor cu un duh de lege dur, iar adevărul dumnezeiesc îl pun pe ei ca un jug de fier. Un astfel de comportament îi va îndepărta pe copii de părinți, și ei vor deveni respingători și împotrivitori în inimile lor față de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este unul din motivele pentru care mulți copii, în mod deosebit fii, ai unor creștini fideli, mărturisesc când sunt mari o împotrivire și dușmănie față de tot ce numesc ei religios. Inima copiilor – ca de altfel a tuturor oamenilor – trebuie să fie atrasă și câștigată de adevărul dumnezeiesc, care va produce o schimbare totală în inima și cugetul respectiv. O lucrare care atinge numai cugetul, dar inima rămâne nepăsătoare, nu este suficientă. Dacă ținem adevărul în dragoste (Efeseni 4.15), atunci puterea Duhului Sfânt le va atinge pe amândouă.

Un slujitor credincios al Domnului a fost nevoit cândva să-și pedepsească băiatul. La fiecare lovitură a nuiellei, copilul se strângea și mai tare de tatăl său, care până la urmă s-a văzut nevoit să arunce nuiua amintindu-și de cuvântul: „Mai bine să caute tăria Mea; să facă pace cu Mine” (Isaia 27.5). Acel tată câștigase inima și încrederea copilului cu mult înainte de a-l pedepsi. Din cauza aceasta, inima băiatului simțea mai dureros loviturile decât trupul său, deoarece putea vedea pe fața tatălui său înfrustrarea și durerea de a recurge la astfel de sancțiuni. Urmarea a fost că pedeapsa și-a atins scopul lovind direct inima și cugetul fiului, producându-se rodul dător de pace al dreptății, încât tatăl

a fost nevoit să arunce nuiua. O altă urmare a acestei acțiuni de îndreptare făcută în dragoste a fost că fiul s-a alipit mai mult de tatăl său, în loc să se simtă respins și înstrăinat. Ce lecție plină de învățătură pentru toți tații creștini!

Disciplină și mustrare

Dacă cercetăm îndemnul adresat tatilor în cea de-a doua parte a versetului din Efeseni 6.4, găsim modul în care trebuie crescuți copiii: „creșteți-i în disciplina și sub mustrarea Domnului”. A fost deja amintit faptul că un copil într-o casă creștină ocupă un loc al binecuvântării și al privilegiului, despărțit de lumea, al cărei stăpân este satan. Un tată credincios trebuie să fie conștient de postura privilegiată pe care o au copiii săi și să-i crească în disciplina și sub mustrarea Domnului. Poziția creștină trebuie să determine educația pe care o acordă tatăl copiilor săi. Creștinul își tratează copiii ca pe unii, pe care îi crește pentru Domnul, și îi educă, cum i-ar educa însuși Dumnezeu. Noi înșine nu-i putem face potriviți pe copiii noștri pentru cer și nici să-i ducem acolo, dar prin credință putem să-i creștem pentru cer, iar Dumnezeu nostru va da har și binecuvântare în această lucrare de creștere.

Cuvântul „disciplină” înseamnă în textele de bază: „îngrijire, sfătuire, pedepsire”. Aceasta ne îndreaptă spre „hrănire, creștere, exercitare disciplină, pregătire”. Toate aceste expresii sunt cuprinse în acest cuvânt și astfel tații sunt îndemnați (inclusiv mamele) să dea copiilor lor hrana cea bună, să-i educe, să-i crească în disciplina și sub mustrarea Domnului.

Dacă în prima parte a versetului din Efeseni 6.4 tații sunt avertizați să nu lucreze cu asprime și severitate prea mare față de copiii lor, în a doua parte a versetului li se prezintă responsabilitatea lor de a-și crește copiii în disciplină, sub mustrare serioasă și învățătura Domnului. În acest mod se evită cealaltă extremă de a lăsa copiii de capul lor și să facă ce vor ei. Tatăl este răspunzător pentru toți copiii săi, ca să-i educe în cercetarea căilor Domnului, să hrănească inima lor cu Cuvântul prețios al lui Dumnezeu, să sădească în conștiința lor disciplina și mustrarea Domnului. Pentru aceasta, copiii trebuie să învețe calea Domnului trasată pentru noi și că vor fi pedepsiți dacă nu vor asculta de poruncile Domnului și ale părinților.

Hrana potrivită pentru inimile lor

Ce bine este dacă inimile și mintea copiilor sunt umplute cu adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu! Este foarte prețios să-i învățăm chiar și pe copiii neînțorși la Dumnezeu din scrierile Sfintei Scripturi și să le oferim cunoștințe de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Este ca și o acumulare cantitativă de materiale inflamabile, la care ajunge o scânteie și dă naștere unui foc imens. Pavel putea să-i scrie tânărului Timotei în 1 Timotei 4.6: „hrănit cu cuvintele credinței și ale bune învățături pe care ai urmat-o îndeaproape”. Timotei cunoștea de copil Sfintele Scripturi care puteau să-l facă înțelept spre mântuire prin credință, care este în Hristos Isus (2 Timotei 3.15). Tatăl său era grec și probabil nemântuit. Dar bunica și mama lui l-au învățat de copil adevărurile prețioase ale Sfintelor Scripturi. Mamele joacă un rol foarte important în învățarea celor mici din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, în acest capitol vrem să ne ocupăm de răspunderea tatălui în educarea și zidirea copiilor săi.

În Israel au fost date tatilor porunci foarte concrete și serioase în direcția aceasta (a se vedea Deuteronom 6.6-9 și 11.18-21): „Și aceste cuvinte, pe care ți le poruncesc astăzi, să fie în inima ta. Și să le întipărești în fiii tăi și să vorbești despre ele când șezi în casa ta și când mergi pe drum și când te culci și când te scoli. Și să le legi ca semn pe mâna ta și să-ți fie ca fruntare între ochii tăi. Și să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”

Ce imagine plăcută a unei case consacrate Domnului! Capul familiei păstrează cuvintele lui Dumnezeu în inimă și le are tot timpul în fața ochilor săi. El le întipărește în inima copiilor săi și face din Cuvântul lui Dumnezeu un subiect de discuție în casa sa și îl pune ca o mărturie scrisă pe ușile casei sale. Dacă părinții vor ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie prețuit de copiii lor, atunci ei trebuie să fie primii în această prețuire și Cuvântul să aibă un loc deosebit în inima lor, astfel încât copiii să vadă că acest Cuvânt este prețios pentru părinții lor. Este bine să trimitem copiii la școala duminicală și să fie învățați din Cuvântul lui Dumnezeu, dar aceasta nu-i scutește cu nimic pe părinți de responsabilitatea de a-i învăța pe copiii lor din Biblie.

Interesele duhovnicești stau în prim-plan

Unii părinți se lasă corupți de interesele lor profesionale sau materiale și din această cauză au puțin timp sau chiar deloc pentru citirea și cugetarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu, spre folosul spiritual al lor și al copiilor lor. Astfel se naște în copii impresia, că lucrurile materiale au prioritate, iar lucrurile duhovnicești nu au prea mare valoare pentru ei. Mai este oare de mirare dacă un astfel de copil are concepții lumești în educația sa și nu are interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu? Creștinii pot să fie atât de preocupați cu cerințele materiale ale copiilor și cu avansarea lor în lume, încât să negligeze marea nevoie a sufletelor mici după Cuvântul lui Dumnezeu și să aibă puțin sau să nu aibă deloc timp să vorbească împreună cu ei despre lucrurile spirituale. Aceasta nu este o educare și o creștere în frica de Dumnezeu.

Învățarea copiilor din Cuvântul lui Dumnezeu și supravegherea asupra nevoilor lor spirituale este una din cele mai importante lucrări ale oricărui tată. Tocmai în acest punct critic se greșește adesea. Ce trist! Tații trebuie să-și ia timp pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu cu copiii, să se roage cu ei și să le predea lecții duhovnicești teoretice și practice din viața lor. Trebuie să fim gata oricând să slujim sufletului copiilor prin Cuvântul lui Dumnezeu potrivit cu starea lor și la momentul potrivit. Dacă dorim ca ei să fie mântuiți și să crească în cunoașterea Domnului Isus Hristos, atunci trebuie să ne facem partea și să-i hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Se poate întâmpla ca un tată să propovăduiască altor oameni Cuvântul lui Dumnezeu, să fie trup și suflet pentru această lucrare, dar să negligeze atribuțiile sale cele mai importante de a hrăni pe soția și copiii săi cu Cuvântul lui Dumnezeu și să îngrijească de ei. Slujba pentru Domnul începe în cercul familiei. Trebuie să fim atenți, ca nu cumva să păzim via altora și să neglijăm păzirea vieii personale (Cântarea Cântărilor 1.6).

Altarul familiei

Fiecare tată care este un credincios conștient, trebuie să aibă un altar al familiei în casa sa, unde zilnic îi strânge pe toți ai casei la citirea Bibliei și la rugăciune, dacă este posibil chiar și pentru cântarea unei cântări duhovnicești. Aceasta este răspunderea tatălui în calitatea sa de

preot al casei sale. Dacă tatăl nu este prezent, atunci această slujbă să o preia mama. Părinți, nu neglijați slujba aceasta în familie; nimic să nu vă rețină de la ea! Voi nu puteți să vă creșteți copiii pentru Domnul și în frica de Dumnezeu fără acest altar al familiei. Nu este suficient ca voi să citiți Biblia, iar copiii voștri s-o facă separat. Voi trebuie să citiți Cuvântul lui Dumnezeu și să vă rugați împreună cu copiii voștri. Copiii doresc să aibă o mărturie vizuală și auditivă cum și ce vă rugați. Copiii trebuie să audă glasul vostru cum insistați pentru mântuirea sufletelor lor în fața tronului de har. Cineva a spus: „Amintirea neștearsă a rugăciunii tatălui este o ancoră de nădejde în marile primejdii.”

Îngenuncheați împreună și cereți binecuvântarea Domnului peste familia voastră și peste fiecare în parte și mulțumiți-i pentru toate binecuvântările și binefacerile Sale de care ați avut parte în cercul vostru familial! În Ieremia 10.25 găsim un cuvânt foarte important: Dumnezeu așteaptă ca nu doar fiecare în parte să cheme Numele Său, ci așteaptă acest lucru de la familie. Profetul spune: „Varsă-Ți furia asupra națiunilor care nu Te cunosc și asupra familiilor care nu cheamă Numele Tău.” Dragă tată credincios, a trebuit să se verse această mânie și peste familia ta? Chemi tu cu întreaga familie Numele Domnului? Un frate bătrân a spus: „O familie fără rugăciune este ca o casă fără acoperiș, fără ocrotire contra furtunii” și „rugăciunea familială pune un zăvor la ușă, ca peste noapte să nu intre nicio primejdie, iar dimineața o deschide pentru a intra îndurarea Domnului”.

Un evanghelist care vizitează penitenciare a spus: „Cel mai greu se șterg din memoria unui fiu decăzut și ușuratic, rugăciunile, textele biblice și cântările care le-a auzit în tinerețea lui în casa părintească.”

Căminul creștin - Capitolul 6

Un fiu decăzut, reabilitat

Un tată avea un fiu încăpățânat, foarte greu de cârmuit, care devenise chiar o primejdie pentru viața membrilor familiei. După ce toate încercările prin dragoste, prin răsplătire cu bine, prin asprime, prin forță au eșuat și n-au dus la schimbarea concepției sale, tatăl a hotărât să-l dea la o școală de corecție. A luat legătura cu directorul școlii care era un credincios adevărat și i-a mărturisit necazul său.

Acest director a fost dispus să-l primească pe băiat. Înainte de a lua decizia finală, a întrebat: „Spuneți că ați încercat totul, dar fără rezultat. Aș dori acum să știu dacă ați încercat să vă rugați împreună cu el.” - „Nu”, a răspuns tatăl mirat, „la aceasta nu m-am gândit.” - „Atunci, mai întâi trebuie să mergeți acasă”, a spus directorul, „și să vă rugați cu el. Eu consider că nu-l pot lua aici și nu pot să fac nimic, dacă puterea rugăciunii nu a fost experimentată în casa părintească în prezența sa.” Tatăl a spus că nu are îndrăzneala să se roage în fața familiei și nici să ridice un altar de familie. Atunci directorul l-a sfătuit să meargă acasă, să-și strângă familia la ora 21, să citească un capitol din Biblie și să se roage împreună cu toată familia. A promis că și el împreună cu soția se vor ruga la aceeași oră pentru toți și în mod deosebit pentru Augustin, fiul decăzut.

După ce tatăl s-a întors acasă, i-a istorisit soției sale discuția avută cu directorul. Aceasta i-a spus că și ea este de părere că nu și-au îndeplinit datoria în acest sens. Ea și-a îndemnat soțul să nu târăgăneze nicio clipă cu această răspundere față de membri familiei sale, ci să înceapă chiar în acea seară cu altarul de familie.

Soția s-a străduit să termine lucrul până la acea oră. După cină, mama a propus copiilor să pregătească porumb prăjit lăsând această lucrare în seama lui Augustin. El făcea cu plăcere această lucrare. Mama a procedat în felul acesta, ca el să rămână acasă și să nu plece, cum făcea de obicei. Apoi mama le-a cerut copiilor să se spele și la ora 21 să vină în sufragerie pentru o surpriză specială.

Biblia a fost adusă și pusă pe masă. Tatăl nu putea să-și ascundă emoțiile. El a mărturisit în fața familiei întristarea sa că până acum a neglijat datoria sa pentru binele spiritual al copiilor săi. Din acea seară a spus că vrea să facă cu ajutorul lui Dumnezeu un început nou și astfel să coboare în casa lor din nou bucuria și dragostea divină. Apoi a citit un capitol din Biblie și a îngenuncheat pentru rugăciune. Soția și copiii au îngenuncheat cu el, cu excepția lui Augustin. El a rămas pe un scaun cu fața întunecoasă și foarte supărat. Din când în când privea spre ușă hotărând ca la un moment prielnic să fugă afară. Sărmanul tată nu-și găsea cuvintele, ca să-și exprime sentimentele sale agitate. În acel moment și-a amintit că directorul credincios și soția sa îl susțineau în rugăciune în acele clipe, iar limba sa a fost dezlegată și a rostit o rugăciune din toată inima.

La sfârșitul rugăciunii s-a rugat în mod deosebit și mișcător pentru Augustin, fiul său rătăcit, precum și ca voința sa împotrivoare să fie supusă lui Hristos. Atunci Augustin a sărit de pe scaun, s-a aruncat la gâtul tatălui și plângând a spus: „Roagă-te mai departe, tată, roagă-te pentru mine! Eu am încercat să mă rog lui Dumnezeu să mă schimbe, dar singur nu pot. Acum știu că mă va asculta, dacă tu te vei ruga mai departe cu mine.”

Toată familia s-a ridicat de pe genunchi zguduită și cu obraji plini de lacrimi. Cele două fete mai mari au mărturisit tatălui că ele s-au rugat adesea împreună, dar aceasta a fost cea mai fericită clipă din viața lor. Augustin a fost schimbat complet. A predat tatălui său pușca încărcată, cu care îngrozise în acea zi toată familia, mărturisind că a văzut că nu a procedat bine și de acum înainte nu mai vrea să aducă supărare și rușine asupra familiei. Și-a cerut iertare întregii familii în convingerea că, dacă ei îl vor ierta, va fi iertat și de Domnul Isus.

Ce exemplu convingător este acesta pentru eficiența și puterea transformatoare a rugăciunii în familie! O, de-ar fi această întâmplare adevărată o binecuvântare pentru multe familii, copii și părinți!

Felurită hrană

Hrana pentru sufletele copiilor nu constă exclusiv din Cuvântul lui Dumnezeu, deși acesta trebuie să ocupe locul întâi în toate. J.A. von Posek a spus: „Inima și mintea copiilor au nevoie mereu de schimbări. Aceasta este în natura lor. Nu putem să venim mereu la ei numai cu lecții și prevederi din Biblie. Lor le trebuie: - diversitate în lectură,

- diversitate în prietenie și mediu, - diversitate în preocupări, - diversitate în distracție și relaxare.

Unii părinți sunt dezamăgiți că nu se arată la copiii lor roadele sperate și cerute în rugăciune ale educației lor în credincioșie. Motivul poate consta într-o lipsă de înțelepciune la părinți, că nu au ținut seama de nevoile firești ale tinerilor după diversitate.

Părinții trebuie să aibă în vedere întotdeauna că orice diversitate nu trebuie să treacă peste granițele normale, creștine sau chiar să trezească în copii dragostea față de lume. Cărți despre frumusețea naturii, întâmplări adevărate, biografii ale diferiților credincioși oferă hrană sănătoasă pentru mintea copiilor. Să ne ocrotim copiii de influența rea a cărților care tratează raționalismul cu tendință de împotrivire față de Biblie.“

Pedepsirea neascultării

„Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” (Evrei 12.6-7). „Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu. Dacă va face nelegiuire, îl voi muștra cu nuiua omenească și cu loviturile fiilor oamenilor” (2 Samuel 7.14).

Acesta este modul de lucru al Tatălui nostru ceresc cu noi, copiii Săi. El „bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește”. El ne duce pe căile Sale morale de conducere, iar ceea ce semănăm, aceea vom culege (Galateni 6.7-8).

Dacă suntem neascultători, atunci trebuie să suferim și să învățăm prin aceasta că neascultarea aduce roade amare. Dacă suntem ascultători, vom secera roadele binecuvântate ale ascultării și vom afla că aceasta este întotdeauna calea cea mai bună. Când suntem neascultători, vom vedea căile Lui de conducere cu noi, dar și modul Său de a acționa în har, dragoste și îndelungă răbdare față de noi, mai ales atunci când ne smerim. Dumnezeu ne arată dragostea la timpul potrivit, dar și muștrarea Sa la timpul potrivit.

Din acțiunile Tatălui ceresc putem să învățăm cum să procedăm cu copiii noștri. Pentru neascultare trebuie să-i muștrăm și să le arătăm prin diferite pedepse că sunt copiii noștri, că îi iubim și le vrem binele. „Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii” (Evrei 12.8). Ca părinți, trebuie să ne muștrăm copiii, dar aceasta să se facă cu har și cu dragoste. Numai așa vor învăța binecuvântările ascultării, iar pe de altă parte vor vedea suferințele și necazurile care se nasc din neascultare.

Mustrarea și pedeapsa nu trebuie exercitate întotdeauna cu nuiua, deși această formă de pedeapsă este de multe ori necesară. Există multe alte posibilități de a pedepsi neascultarea. De exemplu li se interzic copiilor pentru o anumită perioadă de timp anumite privilegii sau pot fi implicați în lucrări care nu le plac etc. Părinții vor observa curând în ce mod pot să promoveze cel mai bine ascultarea la copiii lor. Copiii reacționează foarte diferit și din această cauză nu pot fi tratați după un șablon. Fiecare temperament necesită o tratare corespunzătoare. Unii copii se lasă educați cu blândețe, la alții este necesară o singură apostrofă serioasă, pe când alții necesită din timp în timp câte o pedeapsă mai mare sau mai mică. Dacă cineva crede că folosirea nuiiei este o „metodă învechită”, necreștină, care nu poate fi pusă de acord cu harul în care ne aflăm, atunci această persoană ar trebui să citească următoarele versete din cartea plină de înțelepciune a lui Solomon și să cugete asupra lor: „Cine cruță nuiua urăște pe fiul său, dar cine îl iubește stăruie în disciplinarea lui” (Proverbe 13.24); „Cercetează-l pe fiul tău cât timp este speranță, și nu ține seama de plânsetul lui” (Proverbe 19.18); „Nebunia este lipită de inima copilului; nuiua disciplinei o va îndepărta de la el” (Proverbe 22.15); „Nu cruța copilul de corectare, pentru că, dacă-l vei bate cu nuiua, nu va muri. Îl vei bate cu nuiua, dar îi vei elibera sufletul din Locuința morților” (Proverbe 23.13-14); „Nuiua și muștrarea dau înțelepciune... Corectează-ți fiul, și el îți va da odihnă și va oferi desfătări sufletului tău” (Proverbe 29.15, 17).

Astfel de cuvinte sănătoase sunt cuvinte înțelepte pentru părinții tuturor timpurilor. Dacă vor fi respectate, va fi fericire, dacă nu sunt respectate, sunt profeții urmări grave.

Nuiua mînuită în dragoste

Cineva a spus foarte bine: „Copilul trebuie să simtă dragostea sub loviturile nuiiei. Copiii observă foarte repede și simt în inima lor dacă nuiua dirijată de mâna tatălui este condusă de dragoste, mânie sau supărare. Dacă exercităm pedeapsa cu supărare, nu o să avem izbândă și nu o să vedem nicio îmbunătățire a situației. Mânia provoacă mânie. «Taților, nu-i întărați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.» În astfel de cazuri, fiecare lovitură de nuiua va îndepărta inima copilului, în loc să o apropie mai intim de părinți.

Cât de necesar este deci pentru fiecare părinte înainte de a-și bate copiii să ridice ochii spre Dumnezeu, pentru a-L ruga să-i dea o inimă plină de dragoste, har și înțelepciune pentru muștrarea respectivă. El, care «dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează», poate să conducă mâna tatălui prin Duhul Său de dragoste și chibzuință când aplică nuiua amară a muștrării.”

Eșecul lui David

În scurta expunere a Duhului lui Dumnezeu despre eșecul lui David cu privire la educația fiului său Adonia găsim o avertizare pentru toți părinții. În 1 Împărați 1.6, citim: „Și tatăl său (David) nu-l muștrase niciodată, zicând: «Pentru ce ai făcut așa?»” Acest eșec al lui David, de a nu-l muștra pe fiul său Adonia, este amintit în Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu protestul lui Adonia împotriva planului și voinței lui Dumnezeu clar descoperite, când acesta a spus: „Eu voi fi împărat”, când s-a apropiat moartea tatălui său. Cu multă vreme înainte, Dumnezeu Și-a destăinuit intenția de a-l pune pe Solomon ca urmaș al lui David pe tron. Acțiunea lui Adonia de a se face pe sine împărat a fost un act serios de răzvrătire contra lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a arătat ambele laturi: îngâmfarea și împotrivirea lui Adonia contra voinței lui Dumnezeu și eșecul lui David în educația lui Adonia de a-l muștra în copilărie și tinerețe. Nu vrea oare Dumnezeu prin această întâmplare să avertizeze pe toți părinții unde duce delăsarea în domeniul educației? Împotrivirea și îngâmfarea lui Adonia au fost tocmai urmarea eșecului lui David ca tată.

Acest fiu se pare că a fost preferatul casei părintești – o primejdie atât pentru tată, cât și pentru copil (a se vedea și lipsa de binecuvântări din casa lui Isaac din același motiv: Geneza 25.28 și capitolul 27). David s-a purtat prea moale și prea fin față de copilul său și l-a lăsat în voia sa personală. El nu l-a muștrat niciodată, iar acum trebuia să culeagă roadele amare ale neglijenței și să fie întristat din această cauză. Fiul va întrista continuu pe părinți, dacă ei, la vremea potrivită, nu l-au întristat niciodată. David avea mare vină în dragostea sa egoistă față de fiul

său. Dacă îl întrista pe fiul său, era spre binele propriu al acestuia și i-ar fi arătat o mai mare dragoste părintească, decât prin faptul că a fost mereu gingaș și blând cu el și a suportat voința proprie a fiului său. Eșecul de ani de zile acasă apare acum la iveală. Toate aceste lucruri sunt scrise pentru învățătura noastră și spre binele nostru.

Cineva s-a exprimat remarcabil: „Părinții care nu știu să-și conducă bine copiii, în decursul anilor vor fi ei conduși de copiii lor, căci cineva trebuie să aibă conducerea.”

Cineva a scris: „O delăsare sau chiar o renunțare la mustrare din partea părinților duce pe copil la neascultare. Având în vedere acest pericol foarte răspândit, toate celelalte mijloace de educație sunt doar o slabă încercare de a opri nenorocirea care se apropie.”

„Este de mult dovedit că părinții care nu sunt întotdeauna numai buni față de copiii lor, ci îi educă și în ascultare strictă și în supunere sub autoritatea părintească, vor fi mai mult iubiți și apreciați de copiii lor. În schimb, părinții care sunt prea indulgenți, vor culege roade de la copiii lor cum ar fi: nemulțumire, dispreț și independență.”

Ar mai fi de amintit că expunerea noastră despre pedepsirea neascultării se adresează tatălui, pe umerii căruia stă răspunderea mare în casă, dar și mamei, care acționează în armonie cu tatăl și trebuie să mențină mustrarea.

Căminul creștin - Capitolul 7

Mama

În Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim îndemnuri sau porunci adresate direct mamelor, dar sunt amintite multe mame și multe exemple, care slujesc spre învățătură în dreptate și evlavie. Din aceste exemple și din observațiile și constatările noastre zilnice, observăm că mamele ocupă un loc foarte important în casă și au o influență majoră în educarea copiilor. Mamele au o mare putere de formare fie spre binele, fie spre răul copiilor, care cresc sub influența și purtarea lor de grijă.

Mama îi educă pe copii, ca să aibă un comportament moral, pe când tatăl are mai mult influență asupra copiilor cu privire la comportamentul și starea lor în societate. Aceasta este explicația cuvintelor des întâlnite în cărțile istorice ale Bibliei: „Numele mamei sale era.”, când ne sunt prezentați împărații lui Israel și ai lui Iuda. Istoria acestor împărați dovedește că mamele lor au exercitat o putere morală mare prin influența lor, fie spre bine, fie spre rău. Vedem cât de important este ca o mamă să aibă o gândire spirituală și să tindă mai întâi spre Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, pentru a-și ocupa locul care îi revine după gândurile lui Dumnezeu și spre onoarea Sa, și să-și conducă într-un mod corect micuții spre Domnul.

Crește-mi-l

Cuvintele fiicei lui faraon către mama lui Moise în Exod 2.9 sunt cuvinte adresate de Dumnezeu și astăzi fiecărei mame, căreia îi este încredințat un copil. „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l și îți voi plăti.” Aceasta este porunca lui Dumnezeu către orice mamă, căreia i-a dat un prunc în brațe.

Ce privilegiu binecuvântat să crești un copil pentru Domnul! Ce măreață și prețioasă îndatorire este arătată aici tuturor mamelor, dar și ce minunată va fi răsplata cerească de la El, dacă mamele își vor împlini cu toată seriozitatea lucrările încredințate!

Este foarte important, ca mamele să vadă de la început în copilul lor un dar al lui Dumnezeu, „o moștenire de la Domnul” (Psalm 127.3). Copiii sunt proprietatea Sa, pe care ne-a încredințat-o Domnul spre purtare de grijă. Părinții sunt ca niște administratori ai lui Dumnezeu, care se ocupă de creșterea și educarea copiilor pentru Dumnezeu. Deoarece mamele creștine uită adesea cui aparțin copiii lor, fac greșeli în educația lor. Cum ar putea fi crescuți copiii pe căile lumii sau cum i-am putea lăsa în voia lor proprie, dacă ne gândim că sunt o proprietate a lui Dumnezeu?

Ce minunate sunt cuvintele Anei, care se temea de Dumnezeu: „Pentru acest băiat m-am rugat; și Domnul mi-a ascultat cererea pe care i-am făcut-o. De aceea l-am împrumutat și eu Domnului; el este împrumutat Domnului toate zilele cât va fi” (1 Samuel 1.27-28). Ea a cerut de la Domnul un copil, iar când l-a primit de la El, l-a dat înapoi Domnului în slujba Sa. Ce model pentru fiecare mamă!

Atribuțiile mamelor din partea lui Dumnezeu

În condiții normale, copilul își petrece cea mai mare parte a timpului copilăriei – acei ani ai receptivității și ai simțurilor fine – în contact direct și strâns cu mama. Profesia tatălui și îndatoririle sale de întreținător al familiei îl obligă să lipsească din cercul familiei mai multe ore în cursul unei zile. De aceea educarea și călăuzirea copiilor în frica de Dumnezeu stă pe umerii mamei; dar așa cum am văzut, tatăl poartă responsabilitatea pentru casa sa. Slujba de creștere și educare a copiilor îi este dată mamei din partea lui Dumnezeu și de aceea ea trebuie să se dedice acestei lucrări sfinte. Chiar dacă atenția mamei este răpită mult timp cu lucrări în bucătărie, cu gătitul mâncării, cu spălatul și călcatul hainelor, totuși nu trebuie să se piardă din vedere atribuția cea mai însemnată, adică educarea copiilor. Dacă odată trebuie să neglijați ceva din lipsă de timp, atunci gândiți-vă bine și nu neglijați sufletele nemuritoare și prețioase ale copiilor, pe care Dumnezeu vi le-a încredințat îngrijirii voastre, în scopul creșterii lor pentru El.

Este o greșeală cu urmări grave, dacă o mamă neglijază această chemare dată ei de Dumnezeu sau o lasă în sarcina altora, în timp ce ea se ocupă cu o altă slujbă în exteriorul casei sau chiar se ocupă de plăcerile ei, așa cum se vede astăzi în zilele noastre deseori. Cercul de acțiune al mamei este căminul și familia ei. Temelia caracterului se pune în copilărie și este bucuria Domnului să o folosească pe mamă ca o unealtă în această direcție. Pentru alte lucruri casnice se poate folosi în ultimă instanță o menajeră, dar nimeni nu o poate înlocui pe mamă când este vorba de copii. Dumnezeu i-a dat această lucrare mamei, și nu altora. Aici este vorba despre împrejurări normale. Datorită unei situații deosebite, cum ar fi moartea tatălui, care este susținătorul familiei, desigur, situația se schimbă.

Educarea copiilor și învățătura din partea mamei în primii ani exercită o influență foarte puternică asupra întregii vieți a copilului. O educație creștină este de o valoare inestimabilă și lasă urme adânci, binecuvântate, care nu se pot șterge din inima copiilor. Influența mamei asupra inimii și gândirii ușor maleabile ale copilului nu pot fi șterse mai târziu în viață nici chiar prin păcatul cel mai grav. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Crește-l pe copil după rânduială pe calea sa și, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22.6).

Când Moise a fost mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui faraon (Evrei 11.24) și a preferat să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu. Cine va putea pune la îndoială faptul că decizia luată de Moise nu era urmarea creșterii în frica de Dumnezeu și a învățării în adevărul și promisiunile lui Dumnezeu de către mama sa, pe vremea când îl creștea pentru fiica lui faraon? La fel vedem și în Proverbe 31, că acele cuvinte ale mamei pe care le-a spus împăratului Lemuel, l-au însoțit și apoi mai târziu au fost scrise de el în Cuvântul lui Dumnezeu prin inspirație divină.

Înainte de a continua expunerea despre acest subiect, trebuie să subliniem că în educația copiilor este absolut necesar, ca tatăl și mama să fie una în ceea ce privește intenția, scopul și modul de aplicare a educației. Nimic nu este mai rău decât discordanța în acțiunile întreprinse de tata și mama. Orice diferențe de păreri cu privire la principii și acțiuni trebuie să fie discutate în absența copiilor, iar în fața lor trebuie arătată unitatea. Orice acțiune de disciplinare exercitată de un părinte trebuie susținută și de celălalt.

Ce înseamnă „educare”?

Prin educare nu se înțelege numai învățarea sau îndrumarea copilului, ci și conducerea într-o anumită direcție, conducerea pe o anumită cărare. Pentru a atinge ținta dorită, este nevoie de veghere, de atenție și de mare grijă.

Noi am putea suprasatura un copil cu lucruri religioase, să-i umplem mintea cu versete biblice și cântări creștine, dar totuși inima lui să nu fie influențată de această cunoștință. Oricât de importantă este o astfel de învățătură, ea este doar o pură informație pentru cap. Inima trebuie să fie atinsă și formată, și totodată duhul trebuie să fie stimulat și îmbogățit cu cunoștințe. Deseori, mamele nu trăiesc practic ceea ce-i învață pe copiii lor și nu-și iau timp și nici nu se ostenesc să verifice, dacă aceștia transpun în practică ceea ce au învățat. Astfel, inimile copiilor nu sunt atrase spre învățătură. Ei vor observa repede, dacă este numai teorie goală și se vor pierde astfel stima, onoarea și respectul din partea copiilor față de părinții lor și față de învățăturile lor religioase.

Așa cum am amintit mai înainte, „educare” înseamnă a conduce sau a atrage într-o anumită direcție. Mamele trebuie să-și călăuzească micuții lor pe calea Domnului prin exemplul propriu duhovnicesc și printr-o viață creștină consecventă. În acest fel, inima și duhul copilului vor fi influențate și formate. Voi, mamele, dacă vreți să vă creșteți copiii voștri corect, atunci trebuie să le dați un exemplu pentru ceea ce îi învățați și să le arătați voi înșivă cum să pună în practică apoi ei înșiși! Copiii trebuie să facă ceea ce îi învățați. Pentru atingerea acestui scop, trebuie să nu precupețiți niciun efort.

Cuvintele nu sunt de ajuns. Cuvintele nu pot bara înclinațiile firești și nu pot împlânzi voia proprie a copilului. Așa cum viticultorul taie via, tot la fel trebuie și voi să tăiați mlădițele tinere, să le îndoiiți, să le legați și să le călăuziți, dacă vreți să-i creșteți pe copiii voștri pentru Dumnezeu și dreptatea Sa. Multe mame își învață teoretic bine copiii lor, dar îi lasă apoi, din neglijență și indiferență, să crească exact în direcția opusă. Desigur, educarea corectă a copiilor solicită multă muncă. Câteodată, lucrul de fiecare zi trebuie întrerupt pentru a ne ocupa de musturarea și educarea copiilor. Dacă nu ne luăm timpul necesar și nu ne dăm osteneala necesară când copiii sunt mici, atunci când vor fi mari, ne vor face mult mai multe necazuri și probleme. Unele mame, care nu sunt duhovnicești, ca să nu se ostenească cu educația copiilor, îi lasă la voia întâmplării, uitând ce zice Dumnezeu în Cuvântul Său: „Un copil lăsat în voia lui aduce rușine mamei lui” (Proverbe 29.19).

Am vrea să ne gândim la poziția frumoasă, pe care au avut-o Manoah și soția sa (Judecători 13). Când îngerul lui Dumnezeu le-a spus că vor primi un fiu, care va fi un nazireu al lui Dumnezeu și un salvator al lui Israel, Manoah s-a rugat: „Te rog, Doamne, să mai vină la noi Omul lui Dumnezeu, pe care L-ai trimis, și să ne învețe ce să facem cu copilul care se va naște. ...care va fi felul de viață al copilului și ce va face?” (versetele 8 și 12). Acesta a fost un mod de lucru frumos și adecvat. De ar fi aceasta starea inimii și rugăciunea oricărui tată și a oricărei mame! Deseori trebuie să ne îndreptăm spre Domnul și să-L întrebăm: „Care va fi felul de viață al copilului și ce trebuie să facem cu el?”

Căminul creștin - Capitolul 8

Robi și stăpâni

După ce ne-am ocupat cu poziția bărbatului și a femeii, a tatălui și a mamei și a copiilor în casa creștină, ne-a mai rămas să vorbim despre poziția robilor și a stăpânilor. Putem să tratăm pe scurt această temă, deoarece astfel de situații au devenit foarte rare. Relația dintre stăpân și rob nu este fără importanță și trebuie să fie pentru onoarea lui Dumnezeu, în concordanță cu întreaga mărturie a casei creștine.

Robii

„Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos!” (Coloseni 3.22-24). Aceste versete îndreaptă privirea robului spre Domnul Isus, pentru care se face slujba respectivă și care va răsplăti fiecare slujbă făcută în credincioșie. Astfel, o lucrare, chiar dacă pare modestă și neimportantă, este ridicată din poziția ei mărunță la valoarea unei lucrări pentru Domnul Isus Hristos. Dacă ochii celui care slujește sunt îndreptați spre Domnul, trebuie să se gândească mai ales că Domnul Isus Hristos este exemplul său desăvârșit pentru orice lucrare pe care trebuie să o efectueze ca și slujitor. Domnul Însuși a fost Robul desăvârșit: „S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob” (Filipeni 2.7). El „n-a venit ca să i se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10.45). Robul creștin este chemat să învețe zilnic de la Domnul Isus și să arate în fiecare zi caracterul Robului desăvârșit și aceasta spre slava lui Dumnezeu. Evanghelia după Marcu ni-L arată în mod deosebit pe Hristos ca slujitor. Cercetarea acestei Evanghelii ar trebui să fie de un interes special și un câștig pentru fiecare slujitor creștin, pentru că, până la urmă, noi toți suntem robi ai Domnului și Învățătorului nostru. „Robii să fie supuși stăpânilor lor, să fie plăcuți în toate, necontrazicând, nefurând, ci arătând toată buna credincioșie, ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.9-10).

Ascultarea, supunerea și credințioșia sunt premisele, care trebuie să se găsească la orice rob bun, așa cum subliniază apostolul Pavel în îndemnul său. Aceste caractere au fost găsite în chip desăvârșit în Hristos, Robul desăvârșit. Fiecare rob creștin prin comportarea sa și prin lucrul său care-l face să fie o mărturie de supunere față de învățătura lui Dumnezeu. Prin umblarea curată și râvna în slujire, el practică în mod clar învățătura Mântuitorului său. Astfel de caractere vorbesc „o limbă” pe înțelesul oricui și ele au o forță de pătrundere mult mai mare decât cea mai lungă predică. Astfel, un slujitor fidel, în poziția sa supusă, poate fi o mărturie pentru Mântuitorul său, ca și cel mai bun predicator.

„Toți câți sunt robi sub jug să-i socotească pe stăpânii lor vrednici de toată onoarea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite. Și cei care au stăpâni credințioși să nu-i disprețuiască pentru că sunt frați; ci mai mult să le slujească, pentru că cei care au parte de buna lor lucrare sunt credințioși și preaiubiți. Învață-i și îndeamnă-i acestea” (1 Timotei 6.1-2).

Slujitorii stăpânilor necredințioși să se poarte în chip cuviincios și să nu se ridice peste stăpânii lor, ca nu cumva în felul acesta Numele lui Dumnezeu să fie vorbit de rău de către stăpânii necredințioși. Acel slujitor care au stăpâni credințioși, să nu se înalțe sau să stea pe același nivel și să-i disprețuiască. Mai degrabă să se supună lor ca frați fideli și iubiți și să-i cinstească. Postura noastră în Adunarea lui Dumnezeu nu are voie să fie amestecată cu starea socială din această lume. În Adunarea lui Dumnezeu, toți credințioșii sunt frați și mădulare ale aceleiași Trup, pe când în lume sunt diferite ranguri, care trebuie respectate în lumina Scripturii.

Stăpânii

„Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri” (Coloseni 4.1). Stăpânii credințioși trebuie să se gândească întotdeauna că și ei au un Stăpân în cer și că sunt răspunzători față de El pentru slujba pe care o au ca stăpâni. Ei trebuie să se comporte cu robii lor, așa cum Se comportă Stăpânul ceresc cu ei. Domnia Sa trebuie să fie întotdeauna vie în conștiință, dar inima să simtă zilnic bunătatea, blândețea și harul Său. Stăpânul ceresc nu este aspru și dur, deci nici stăpânul creștin să nu fie așa. Stăpânul credincios trebuie să reflecte modul de a fi al Domnului său ceresc, care este lumină și dragoste, să-i întâmpine pe supușii săi cu dreptate și amabilitate și să le dea ceea ce le revine. Dacă va proceda în felul acesta, toată casa lui va fi luminată de o lampă care luminează pe toți cei ce sunt în casă (Matei 5.15).

În Efeseni 6.9, stăpânii sunt avertizați să nu amenințe. Această avertizare avea o importanță vitală în era sclavagismului, dar ea este importantă și astăzi pentru stăpâni într-un timp de libertate exterioară. Amenințarea și vorbele grele nu sunt deloc potrivite pentru un copil al lui Dumnezeu, care este milos, corect și plin de dragoste. Dacă stăpânul pământesc își ridică mereu ochii spre Stăpânul ceresc, atunci slujitorii săi vor auzi mereu cuvinte prietenoase și oneste.

Ce tablou frumos vedem în Rut 2.4 despre relațiile bune dintre stăpân, Boaz și robii săi, secerătorii! La sosirea sa pe câmp, el își salută robii cu cuvintele: „Domnul să fie cu voi”, iar ei răspund: „Domnul să te binecuvânteze”. Boaz este o pildă frumoasă a lui Hristos. Epistola lui Pavel către Filimon este o mare învățătură pentru stăpânii credințioși. Ea ne arată cum comportamentul lor este dominat mereu de Duhul lui Hristos chiar și față de un slujitor nefolositor.

Niciodată stăpânii să nu aibă în vedere numai norma de lucru a slujitorilor, ci să fie mai întâi de toate preocupați să le câștige simpatia. Un credincios a fost întrebat odată la câte inimi dă de lucru în slujbele sale. O astfel de întrebare este neobișnuită, dovedită fiind și de faptul că de obicei ne gândim mai degrabă la mâinile, decât la inimile muncitorilor.

Căminul creștin - Capitolul 9

Casa dedicată lui Dumnezeu

Expunerea noastră asupra căminului creștin a început cu gândul că Dumnezeu este fondatorul lui. Am văzut că un adevărat cămin creștin este acolo unde Domnul are locul suprem și unde relațiile divine dintre membrii familiei sunt menținute după gândurile lui Dumnezeu și spre gloriificarea Lui. În acest capitol de încheiere doresc să ne ocupăm puțin cu acest cămin pentru Domnul și interesele Sale.

Casa din Betania

Când Mântuitorul nostru Se găsea aici pe pământ ca un străin, fără casă și fără niciun loc unde să-Și pună capul, atunci Marta L-a primit în casa ei (Luca 10.38). Probabil, casa Martei a fost singura din Betania care i s-a deschis. Aici era binevenit oricând și El S-a retras deseori în acest cămin. Spre această casă Și-a îndreptat pașii și scurt timp înainte de Paște și de moartea Lui pe cruce, când ura conducătorilor religioși contra Lui se înălța ca o flacără nimicitoare. Aici, familia unită cu El în dragoste, Lazăr, Marta și Maria i-au pregătit o cină, iar Maria L-a uns cu parfumul de nard curat (Ioan 11.57 - 12.3). Ce balsam a primit inima lui Isus în această casă din Betania cu puțin timp înainte de ora marilor Sale dureri și suferințe! Această casă a fost într-adevăr un cămin pentru Domnul Isus.

Ce înseamnă a-L primi astăzi

Astăzi, Mântuitorul nu mai este vizibil pe pământ ca în timpul Martei. Dar Duhul Sfânt este aici pe pământ și este activ pentru interesele Domnului. Prin faptul că Duhul Sfânt locuiește în mijlocul poporului Său salvat, Duhul acționează în și prin poporul acesta pe pământ. Și noi Îl putem primi în casele noastre pe Domnul ca odinioară Marta. Domnul Isus a spus ucenicilor: „Cine vă primește pe voi pe Mine Mă primește” (Matei 10.40). Dacă primim poporul lui Dumnezeu în casele noastre, Îl primim pe Însuși Domnul Isus. „Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut.” Acesta este principiul stabilit de Domnul în Matei 25.40 pentru toți cei care au hrănit, au îmbrăcat, au vizitat sau au primit pe frații Domnului. Vedem că putem și trebuie să deschidem casele noastre pentru Domnul, pentru interesele Sale, pentru poporul Său. Casele noastre trebuie să slujească nu numai intereselor noastre proprii, adeseori egoiste, sau chiar lumii, care L-a lepădat.

Exemple biblice

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim multe exemple de case ale credincioșilor care s-au deschis pentru Domnul și au fost folosite pentru lucrarea și interesele Domnului. În zilele lui David, Obed-Edom a ținut chivotul timp de trei luni în casa sa, iar Domnul l-a binecuvântat pe el și toată casa lui. Stăpânul casei din Marcu 14.14 a dăruit Domnului camera pentru oaspeți și acolo El a sărbătorit Paștele și a instituit Cina. Primii creștini se adunau zilnic în casele lor și frângeau pâinea în amintirea Domnului, iar apostolii învățau și propovăduiau zilnic pe Isus Hristos „în templu și prin case” (Fapte 2.46; 5.42). În Fapte 12.12 găsim pe mulți adunați în casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu, pentru rugăciune.

În Romani 16.5 și în 1 Corinteni 16.19 este vorba despre adunarea care exista în casa lui Acuila și Priscila. Casa lor a fost cedată pentru strângerea laolaltă a credincioșilor. La fel aflăm și din Coloseni 4.15 și Filimon 2 că Nimfa și Filimon și-au pus casele lor la dispoziția străngerii laolaltă a credincioșilor din localitățile respective. Dragostea lui Hristos i-a împins să folosească pentru Domnul și poporul Său casele lor și au luat asupra lor cu bucurie munca suplimentară și osteneala cauzate de aceste străngeri laolaltă.

Acuila și Priscila

Familia care vrea să slujească Domnului are multiple posibilități. Acuila și Priscila sunt niște exemple deosebite pentru influența puternică și pentru slujba binecuvântată a unei familii care slujește împreună pentru interesele Domnului. Strângerea laolaltă a credincioșilor în casa lor amintit-o mai înainte. Merită să cercetăm mai amănunțit slujba lor comună în căminul lor așa cum este prezentată în Fapte 18.3 și 24-28. Când apostolul Pavel a venit la Corint, ei au fost aceia care i-au deschis locuința lor. Ei au trăit și au muncit împreună timp de 18 luni la confecționarea corturilor. Astfel, apostolul, care nu avea un domiciliu stabil, a fost cazat la Acuila și Priscila pentru toată perioada cât a slujit Domnului în acele ținuturi. Cu siguranță, au primit multe învățături de la Domnul prin acest mare învățător al națiunilor. În diversele texte în care apostolul a amintit această familie fidelă, chiar și cu puțin timp înainte de plecarea sa din această viață, observăm cât de mult îi iubea și îi aprecia pe cei doi.

Mai târziu vedem această familie temătoare de Dumnezeu plecând cu apostolul spre Efes. Curând a venit Apolo în cetate, care era plin de râvnă și un bun orator, învățând în sinagoga orașului „cele despre Isus”. Când Acuila și Priscila au văzut cunoștințele lui limitate despre mântuirea lui Dumnezeu prin Hristos, ei l-au invitat în casa lor. Acolo, într-o atmosferă duhovnicească a unui cămin creștin, i-au arătat mai exact „Calea lui Dumnezeu”.

Prin slujba lor de a-i primi pe slujitorii Domnului și de a le arăta ospitalitate, mai întâi au fost zidiți ei înșiși în adevăr printr-un slujitor, apoi au avut posibilitatea să cunoască adevărul și după aceea, cu multă înțelepciune, perseverență și succes, să poată împărtăși cele învățate mai departe unui alt rob al Domnului. Prin această lucrare, Acuila și Priscila au devenit o binecuvântare și un ajutor pentru Apolo și pentru mulți alții. După șederea binecuvântată în casa lor, Apolo a plecat în Ahaia unde „i-a ajutat mult pe cei care crezuseră”.

Acestea sunt numai câteva exemple ale rezultatelor binecuvântate în urma punerii caselor noastre la dispoziția Domnului și în slujba Sa.

Căminul creștin - Capitolul 10

Ospitalitatea

A fi ospitalier și a practica ospitalitatea este o frumoasă trăsătură creștină, iar Scriptura ne îmbărbătează mereu la aceasta, dându-ne și exemple. Primirea de oaspeți, ospitalitatea, primirea semenilor sub protecția și grija casei proprii a fost numită slava casei și podoaba vieții de familie. Esența învățăturii lui Dumnezeu este harul Său bogat, care se revarsă peste oamenii păcătoși sub forma binecuvântărilor divine. Ospitalitatea creștinului față de semenii săi este o mică reprezentare a aceluiași har, care se revarsă în favoarea altora prin inima sa mântuită.

Epistolele Noului Testament, în care este prezentat atât de detaliat acest har divin minunat, îndeamnă la ospitalitate ca o parte componentă importantă a creștinismului practic. Se spune că ospitalitatea între primii creștini a fost atât de marcantă în viața lor, încât și păgânii și vecinii necredincioși au rămas mirați de acest lucru. Dacă cercetăm îndemnurile Scripturii, vom remarca în Romani 12.9-21 că urmărirea ospitalității este în același timp o parte din îmbrăcămintea sfântă a creștinului. Pentru slujba de supraveghere era necesar ca persoana respectivă să fie primitoare de oaspeți (1 Timotei 3.2; Tit 1.8).

Să nu fim însă ospitalieri numai cu cei care îi cunoaștem și care îi iubim, ci să fim ospitalieri și cu cei străini. În Evrei 13.2 suntem îndemnați în acest sens: „Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngeri.” Aici se face referire la exemplul frumos al lui Avraam și al soției sale, Sara (Geneza 18). Ei s-au grăbit să pregătească celor trei străini care veniseră la intrarea cortului lor o masă îmbelșugată; acei străini s-au descoperit ulterior ca fiind Domnul Însuși și doi dintre slujitorii Săi. Aceasta ilustrează rezultatele binecuvântate ale ospitalității față de străini, așa cum de atunci mulți au avut parte de ele.

Valoarea ospitalității creștine față de străini este subliniată și prin faptul că o văduvă în vârstă, care a fost primitoare de oaspeți, putea fi propusă, ca să fie îngrijită și sprijinită de adunare, când era în necaz (1 Timotei 5.10).

Lipsa de ospitalitate

Una din trăsăturile de caracter admirabile ale lui Iov era și aceea a ospitalității: „străinul n-a rămas noaptea afară, am deschis călătorului ușile mele...” (Iov 31.32). Zilele destrămării creștinismului și ale împotrivirii față de voia lui Dumnezeu sunt caracterizate tocmai prin contrariul. Acest lucru îl vedem în timpul Judecătorilor (Judecători 19.15-18), când poporul se afla într-o stare spirituală foarte rea. În acele zile a venit un levit cu însoțitorul său în Ghibea din Beniamin și „a stat jos în piața cetății; și niciun om nu i-a primit în casa lui, ca să rămână noaptea”. El a trebuit să spună: „...merg acum la casa Domnului; și nimeni nu mă primește în casă.” Mai târziu a venit un bătrân din Efraim, care și el locuia temporar acolo, dar care l-a primit în casa lui.

În aceste zile ale duhului căldicel din Laodiceea și al mulțumirii de sine trebuie să fim foarte atenți, ca nu cumva această lipsă de ospitalitate să caracterizeze și casele noastre! În vremea noastră agitată, multora le este foarte greu să exercite ospitalitatea și găsim ușor multe scuze

de a nu exercita ospitalitatea. Dar oare au valabilitate aceste motive ca scuze și în fața lui Dumnezeu? Cum judecă El, Cel care cercetează inima și rărunchii? Oare primii creștini beneficiau de privilegii mai mari pentru exercitarea ospitalității? Sau îndemnul Scripturii sunt oare astăzi mai puțin valoroase ca atunci când primii creștini aveau mai multe încercări? Să ne gândim bine asupra acestor lucruri și să-i dăm ospitalității un loc deosebit în casele noastre!

Femeia sunamită

Ce diferență între situația amintită din Judecători și această femeie bogată din Sunem (2 Împărați 4.8-17)! Pe când Elisei trecea prin acel ținut, ea a stăruit să intre în casa ei și să mănânce acolo. După această invitație sinceră, ori de câte ori Elisei trecea pe acolo, intra în această casă. Ea s-a sfătuit cu soțul ei, ca să facă o odaie pentru Elisei, pentru ca ori de câte ori va trece pe acolo, să aibă la dispoziție această cameră. Acest plan s-a realizat, și la vizita următoare prorocul a putut savura roadele ospitalității. Elisei a răspuns cu următoarele cuvinte: „Iată, tu ai arătat pentru noi toată această grijă; ce este de făcut pentru tine?”

Facem bine dacă cercetăm simplitatea camerei de oaspeți amenajată de femeia sunamită și de ospitalitatea oferită acolo. Ea era înzestrată numai cu lucruri strict necesare pentru odihnă și pentru reculegerea duhovnicească și pentru zidire. Un pat pentru dormit, o masă pentru citit sau scris, un scaun și un sfeșnic erau singurele obiecte din această încăpere. Oare această simplitate nu este și pentru noi o încurajare? De multe ori lăudăroșenia acestei vieți este o piedică în calea ospitalității. Mulți doresc să ofere oaspeților lor cele mai frumoase lucruri și să se ia la întrecere cu alții; iar fiindcă acest lucru nu este posibil, mai bine nu primesc oaspeți.

De-am trage cu toții învățăturile necesare de la simplitatea acestei femei sunamite și să o imităm, ca să fim găsiți în „simplitatea față de Hristos” (2 Corinteni 11.3). „Domnul nu Se uită cum se uită omul, pentru că omul se uită la înfățișare, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Samuel 16.7). Amabilitatea și dragostea contează pentru ospitalitatea noastră și nicidecum lucrurile materiale pe care unii și le pot permite, iar alții nu. Acest adevăr ni-l arată și 1 Petru 4.9: „Fiți primitori de oaspeți unii față de alții, fără murmur.” Ceea ce avem, fie mult, fie puțin, să împărțim de bunăvoie cu alții. Duhul în care acționăm este mai important decât ceea ce oferim.

Ce frumoase sunt în acest context cuvintele Domnului Isus din Matei 10.42: „Oricine va da de băut numai un pahar cu apă rece unuia din micuții aceștia, în numele unui ucenic, adevărat vă spun, nicidecum nu-și va pierde răsplata!” Aceasta este ca o promisiune sigură, că orice lucrare de ospitalitate, realizată în slujba pentru Domnul, va fi răsplătită, chiar și această neînsemnată oferire a unui pahar cu apă.

Cuvinte de încheiere

Am cercetat diferite versete și exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, în care am văzut oameni care și-au deschis casele lor pentru Domnul și interesele Lui. Oh, de-ar fi toate acestea spre îmbărbătarea noastră și de ne-ar ajuta, ca să punem și casele noastre la dispoziția Domnului! De-am trăi în casele noastre în așa fel, încât să fim lumini în jurul nostru, luminând pentru toți cei care sunt în casă (Matei 5.15).

La încheierea acestei explicații despre viața de familie creștină Îl rugăm pe Domnul, ca toate gândurile noastre și inimile noastre să fie îndreptate tot mai mult spre punctul central, Domnul Isus. El este piatra de temelie a fiecărei familii creștine. Să ne gândim mereu că El este Centrul binecuvântat, din care pleacă totul, care atrage totul la Sine și în jurul Căruia totul trebuie să se învârtă. El este Capul Trupului glorificat, și de aceea fiecare ochi își ridică privirea spre El, pentru a primi har peste har și de a fi întăriți în credință și de a trece peste toate necazurile și încercările.

Atunci, din casele noastre se vor revărsa într-adevăr râuri de binecuvântare și vor lumina în lumea întunecoasă. Ele vor fi ca niște oaze în pustiu, ca niște locuri sfinte, ca niște locașuri plăcute Domnului.

Dumnezeu binecuvântează locuința celor drepti (Proverbe 3.33). Să facă Domnul, ca această binecuvântare a Sa să devină realitate în fiecare casă a credincioșilor, spre onoarea Aceluia care ne-a pregătit o Casă veșnică în gloria și bucuria Sa deplină!

clickbible.org